XIII. évfolyam 9. szám.

1957. április 18.

Ludas Matyi

Ára 1 forint

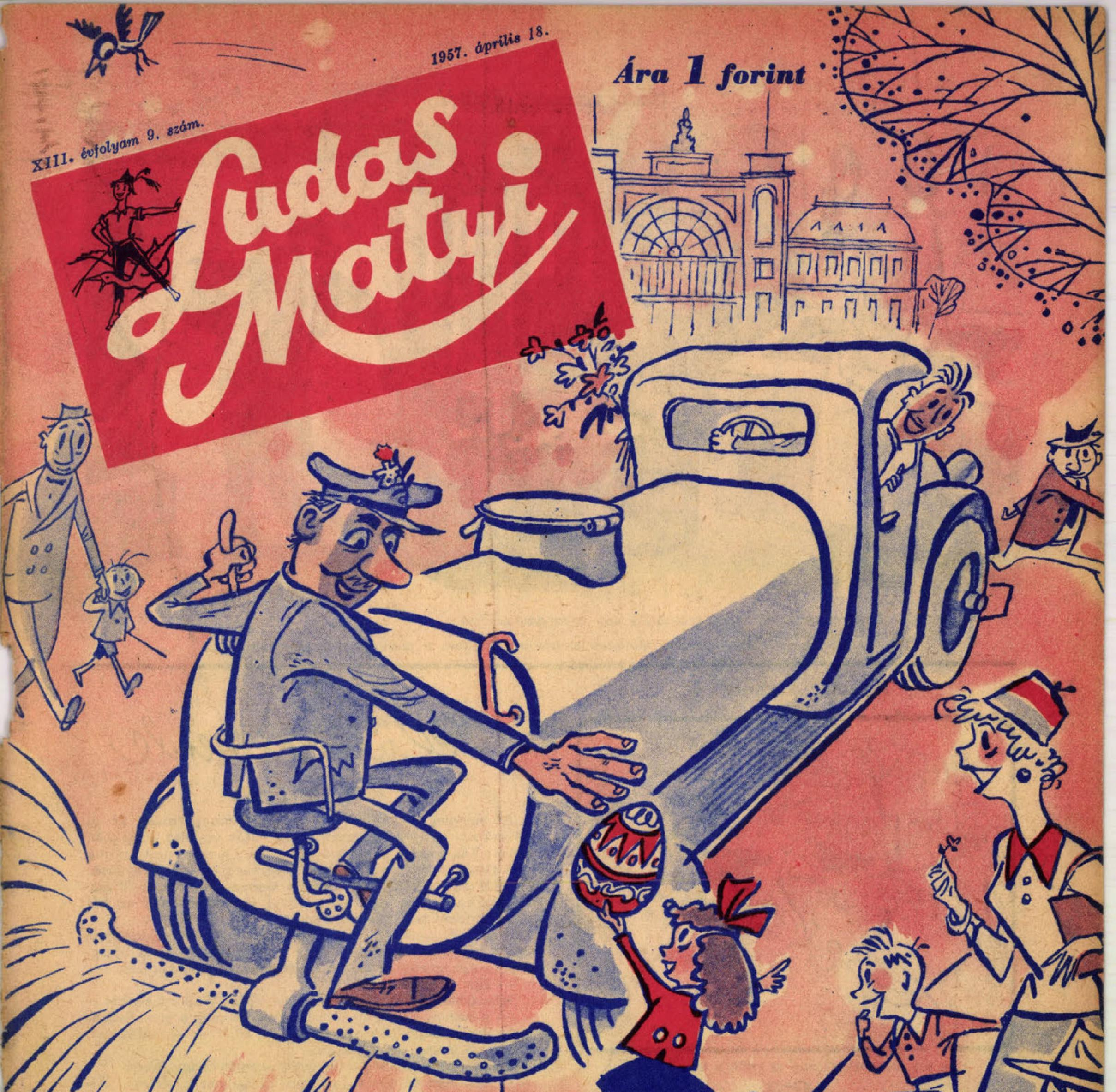

Toncz Tibor rajza

Húsvétkor

— Köszönjük, hogy locsolni tetszett, de az újabb locsolással nem kell ám jövő husvétig várni…

Nem elveszett ember

Gerő Sándor rajza

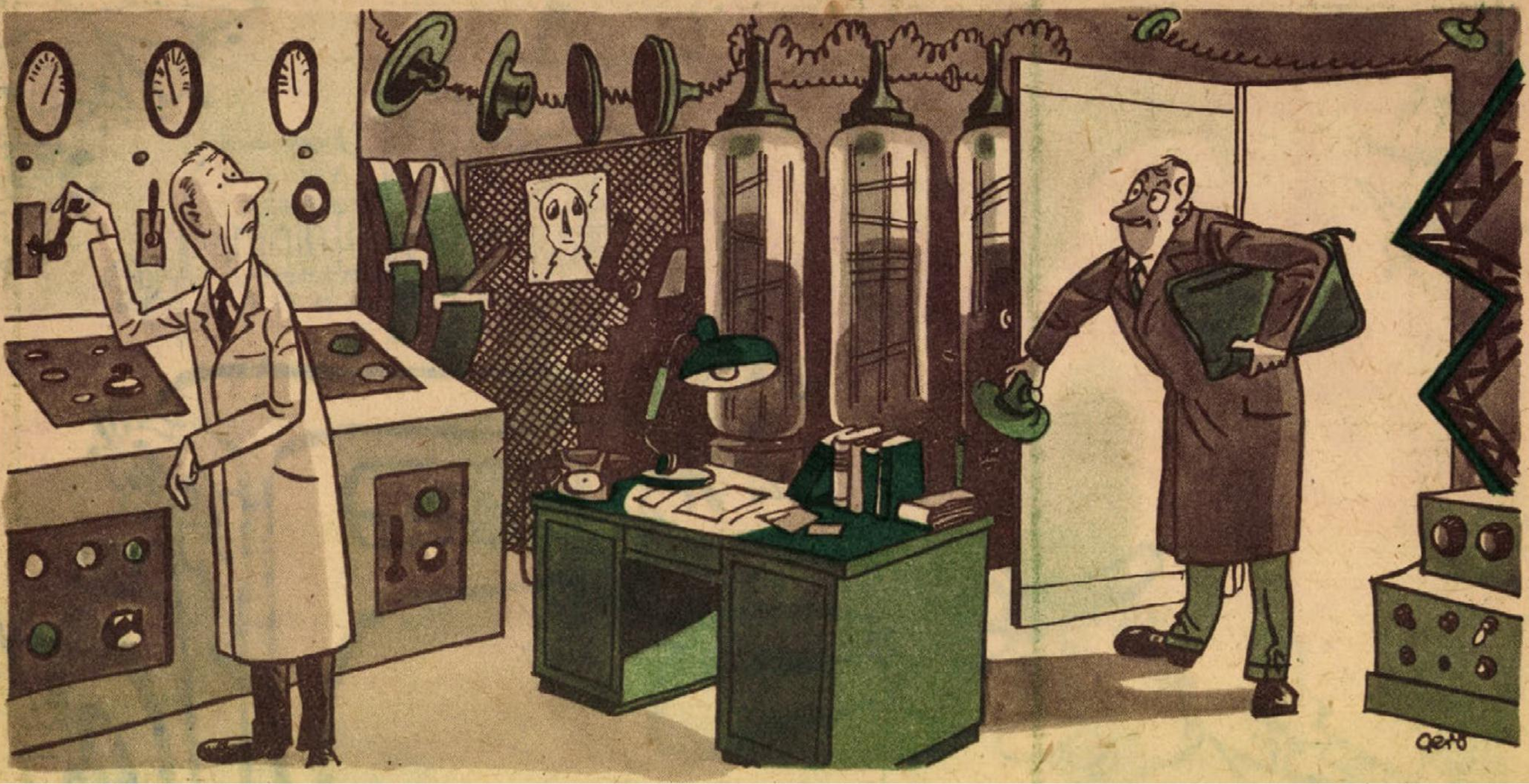

— Kérem szépen, nincs szükségük egy radar-szakértőre?
— Eddig hol dolgozott?
— A budapesti Élelmiszeripari Minisztériumból irányítottam a jászkarajenői péküzletet ...

Hazatér a csorda

Várnai György rajza

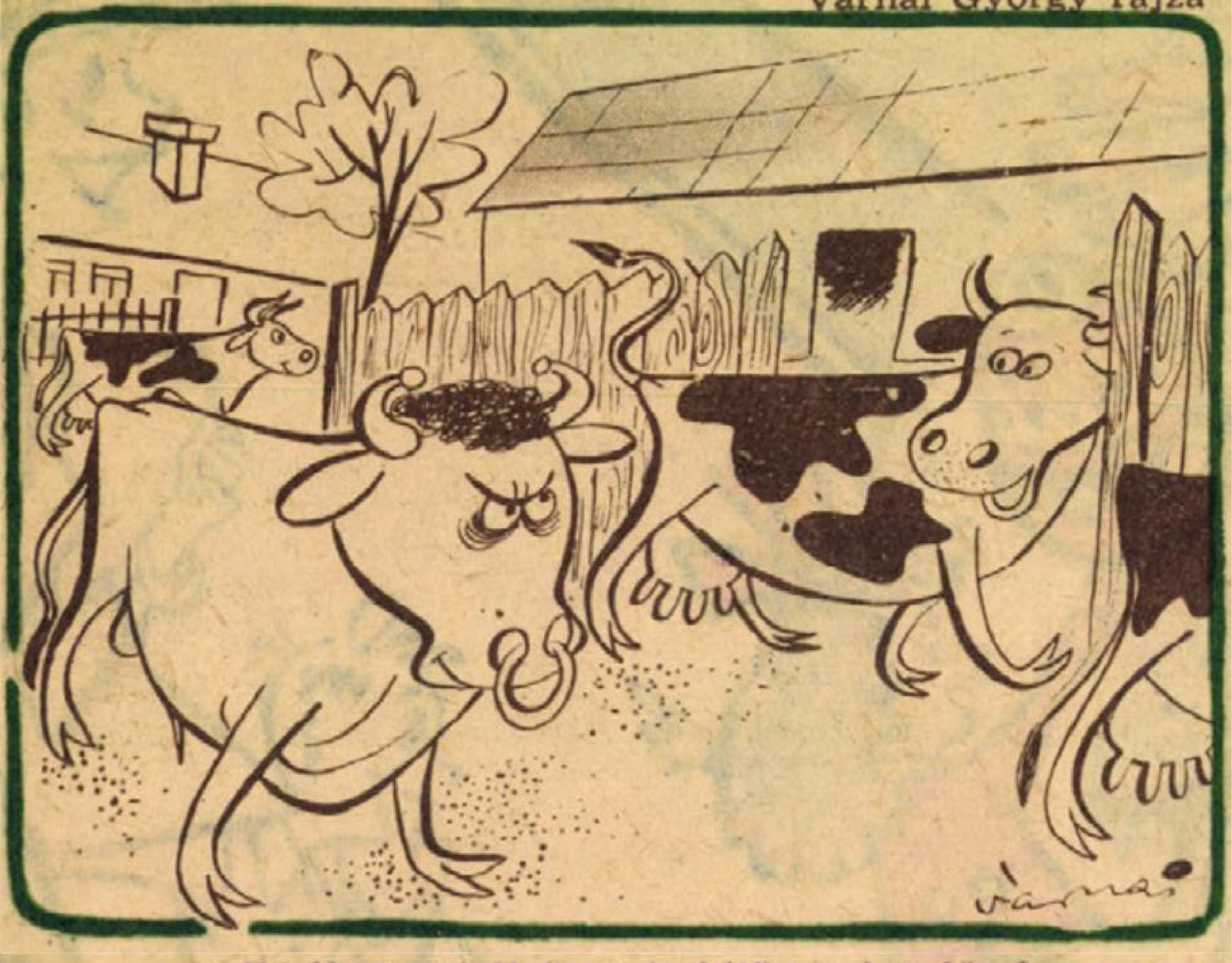

— Pá Kormos! Holnap is kijön a legelőre?

A Bajcsy Zsilinszky úton

Sándor Károly rajza

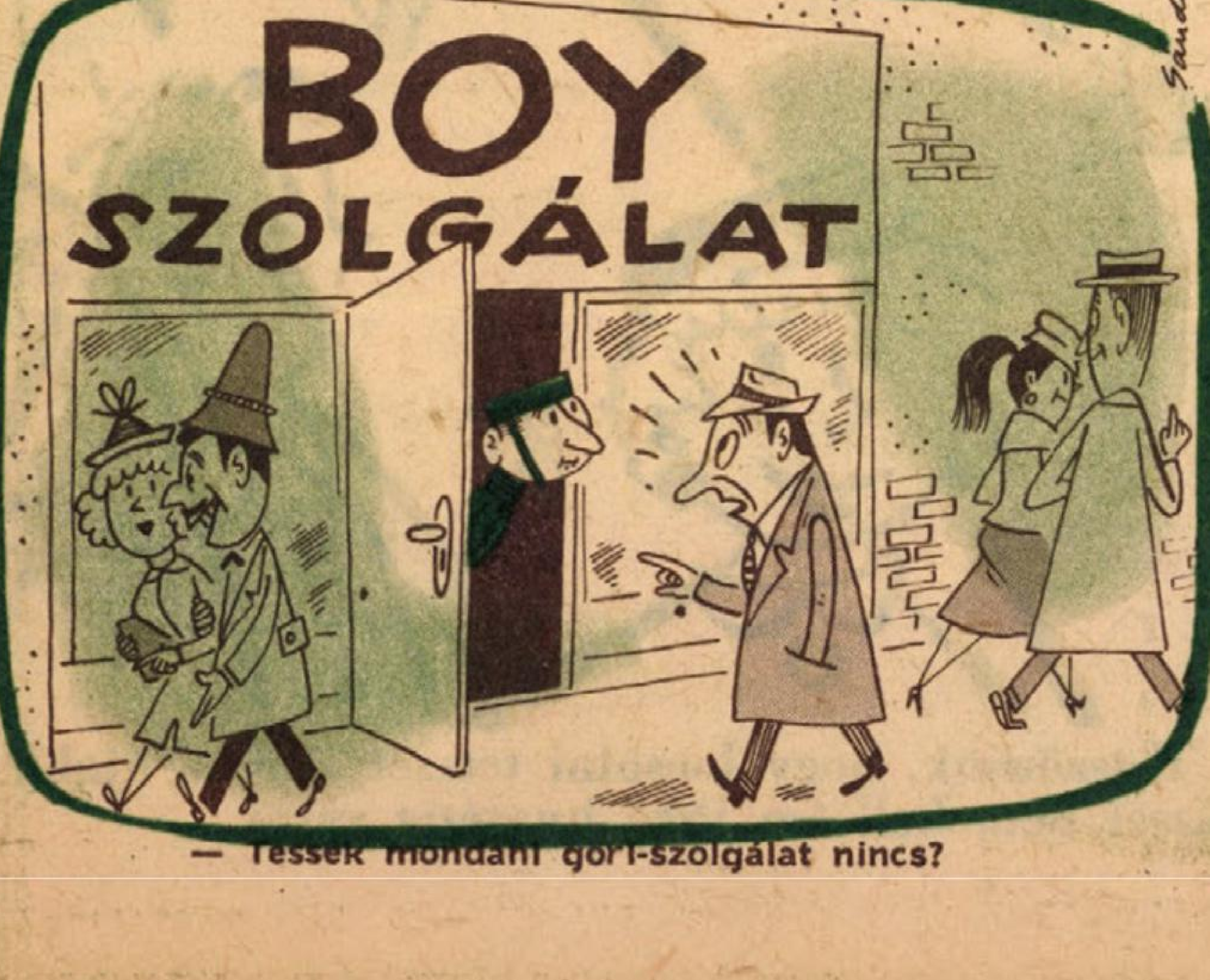

— Tessék mondani görl-szolgálat nincs?

Külföldi szemle

„Miss Ghana" csípője

Az angolok komolyan vették az Aranypartnak, az új Ghanának nyújtott függetlenséget. Már az első napokban elrendelték a szépségkirálynő választást, amely mint tudjuk első feltétele egy ország függetlenségének és szabadságának. Az első Miss Ghana, teljes nevén Monica Amekoafia 23 esztendős varrónő a dicsőségen kívül ingyen utazást és két hetes londoni tartózkodást kapott.

A brit fővárosban Iris Waller, az angol szépségkirálynő várta távoli kolléganőjét és egy légiónyi riporter. Az újságírók nekiszegezték a fekete szépségnek az első kérdést:

— Mik a méretei?

Miss Ghana értetlenül bámult, mire Miss Waller kisegítette:

— A három méretet kérdezik. Mondja meg a mellbőséget, a derék és a csípő méreteit. Az enyém: 90, 57 és 90 centiméter. Árulja el maga is nyugodtan!

Az egzotikus vendég lesütötte a szemét és így felelt:

— Ahonnan én jövök, ott nem illik ilyen kérdéseket feltenni a lányoknak...

Hiába a függetlenség, Miss Ghanának még alaposan meg kell tanulnia a nyugati szokásokat...

Amerikai tragédia

Christine Bruckner bécsi táncosnő amerikai vendégszereplése alatt beleszeretett egy elvált férfiúba. A csinos fiatal nő óvatosságból többszörös milliomost, bizonyos Claus Spreckles cukorkirályt tüntetett ki vonzalmával. A férfiú csakhamar el is vált a feleségétől, de a táncosnőt nem óhajtotta elvenni, mire Bruckner kisasszony ősrégi, ám még mindig hatásos fortélyhoz folyamodott. Öngyilkossági szándékból megfelelő (az életbenmaradáshoz megfelelő) mérget vett be és a lapoknak a következő megható búcsúsorokat írta:

— Anyának érzem magam. Nem akarok olyan gyereket szülni, akinek nem lesz apja, ezért a halált választom.

A halál azonban nem választotta a szép Christinet, aki nyomban életbenmaradt. Betegágyánál lelkiismeretfurdalások között gyötrődve ott virrasztott a milliomos.

— Gyógyulj meg és elveszlek, — mondotta.

A táncosnő meggyógyult és a milliomos nem vette el. Az orvosi vizsgálat ugyanis megállapította, hogy a gólyamesét a művésznő találta ki. Vajon miért?

Tudniillik

az este Prakovics Vince érdekes cikkét olvastam „A szájharmonikázás fogyatékosságainak egyes kérdései” címmel. Szerző e cikkében meggyőző okfejtéssel mutatott rá arra, hogy szájharmonikázni csak halkan és rezegtetve szabad, s ideje volna megálljt parancsolni azoknak, akik hangosan és rezegtetés nélkül fújják a harmonikát. A cikk kétségtelen igazán eltűnődve mély álomba szenderültem s azt álmodtam, hogy Thalia márkájú hűséges zsebórám elromlott, s negyed ötöt mutat, holott a rádióban éppen a déli harangszó hallik. No — mondom magamban, — akkor én most elviszem az órámat megjavíttatni, mert jó kis óra ez tulajdonképpen, szeretném, ha pontosan járna. Amint viszem az utcán az órámat, látom kiírva az egyik cégtáblára, hogy „Legjobban javítja óráját Prakovics!”. Hát ide biztosan nem viszem az órámat — mondom magamban —, mert vagy három évvel ezelőtt már volt az én órám az ő kezében s akkor úgy elrontotta, hogy tulajdonképpen azóta nem jár pontosan. Azelőtt három órát késett naponta, most meg négyet siet, pedig alapjában véve jó kis óra, egy ügyes órásmester csodát mívelhetne vele. Befordulok gyorsan egy mellékutcába, hát nagy örömmel látok már messziről egy táblát, hogy „Órajavítás itt!” Közelebb érve a táblához, látom, hogy ebben a műhelyben is Prakovics javít órát, a neve ki van [illegible]va az üzlet fölé. Ejnye — mondom magamban —, juszt sem adom az én kedves órámat Prakovicsnak, mert amióta egyszer elrontotta, azóta én az ő szakértelmében nem bízom. Van még órás Budapesten! Megyek hát tovább, teli van órással az utca, de mindegyik üzlet fölött ott a név: Prakovics. Már-már egészen elkeseredem, amikor végre találok egy órásműhelyt, amely fölött nincs ott az órás neve. Benyitok az üzletbe, ott áll az órás a pult mögött, ejnye csak, honnan ismerem ezt az embert? De hiszen ez Prakovics! Mondom, pardon, én szafaládét akartam venni és akarok kimenni az üzletből, de éppen jön be az ajtón Prakovics és elveszi az órát a kezemből és azt mondja: no, majd most megcsinálom, hogy pontos legyen. Kérdem tőle, ismeri-e az órámat, azt mondja, persze hogy ismeri, hiszen ő rontotta el annak idején. Mondom erre félénken és udvariasan, hogy én bizony mostan egy másik óráshoz vinném az órámat, ha lehetne, erre mérgesen azt kérdi, hogy talán nem bízom az ő becsületességében, amikor ő a legjobb családapa a fővárosban? Mondom neki, hogy én tisztelem és becsülöm őt, hallottam, hogy a fiait példás szellemben neveli, de én egy olyan órást keresek, aki veri a feleségét ugyan, de ért az órák szerkezetéhez. Azt mondja erre, hogy tréfálkozásra nincs ideje, ha én nem adom az órámat neki javításra, akkor ez azt bizonyítja, hogy nem is szeretem az órámat. De kérem — mondom erre neki —, hogyne szeretném az órámat, amikor sohase volt másik órám, pedig vehettem volna ilyet is meg olyat is, mindenfélét. De erre már nem is felelt, mert közben felnyitotta az órám hátát és kivette a szerkezetét. Nézegeti nagyítóval és azt mondja közben: látja, itt a tengelyére akkorát csapott egyszer valaki, hogy elgörbült. Mondom erre, hogyhogy valaki, hiszen maga volt az! Mondja erre: én is vagyok valaki, nem igaz, és különben is nagyon megbántam, hogy akkor oly nagyot csaptam rá, figyelje csak meg, hogy most kisebbet fogok rácsapni, mert ez olyan óra, amelyre valamekkorát mindig csapni kell, hogy pontosan járjon. Azzal zutty, már rá is csapott és ideadta, hogy kész. Kérdem tőle, és most már pontos lesz az én kedves órám? Hát persze — feleli —, vigye csak haza nyugodtan, s ha netán még mindig nem lesz pontos, hozza vissza, mert akkor úgy látszik, valamivel mégis nagyobbat kellett volna rácsapnom. Mondom neki szomorúan: Köszönöm szépen, mivel tartozom? Mondja erre, hogy is képzelem, semmivel sem, ő rontotta el annak idején, neki volt kötelessége megcsinálni.

Hát ezt álmodtam.

Tabi László

Nagytakarítás Budapesten

Szür-Szabó József rajza

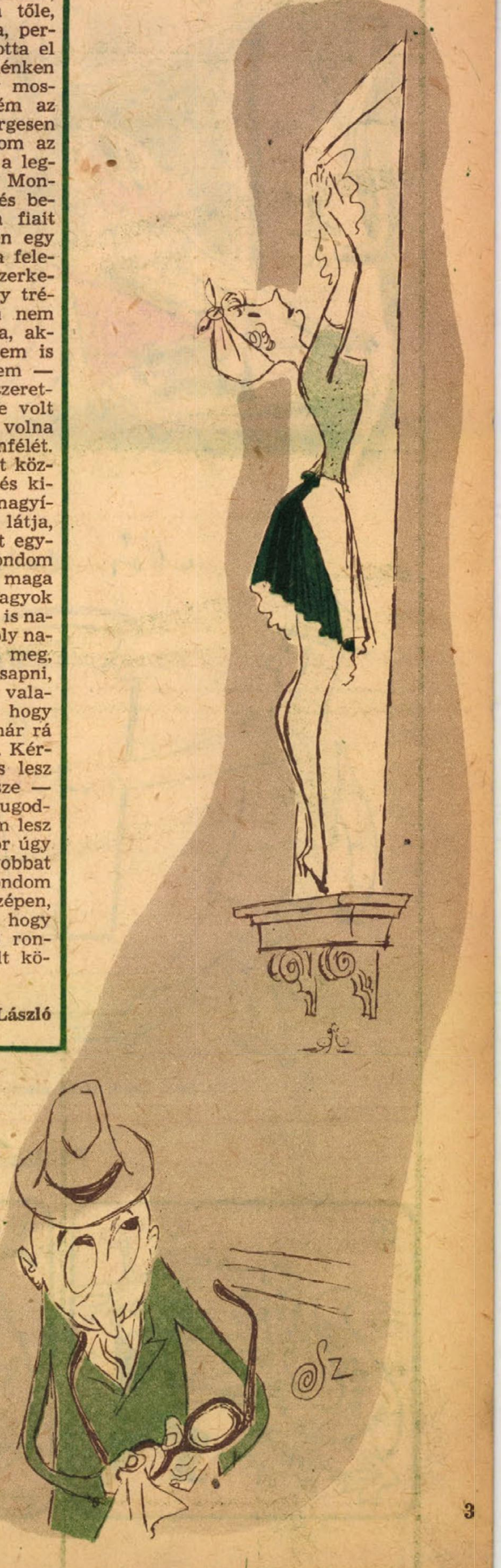

A Patyolatnál

Gerő Sándor rajza

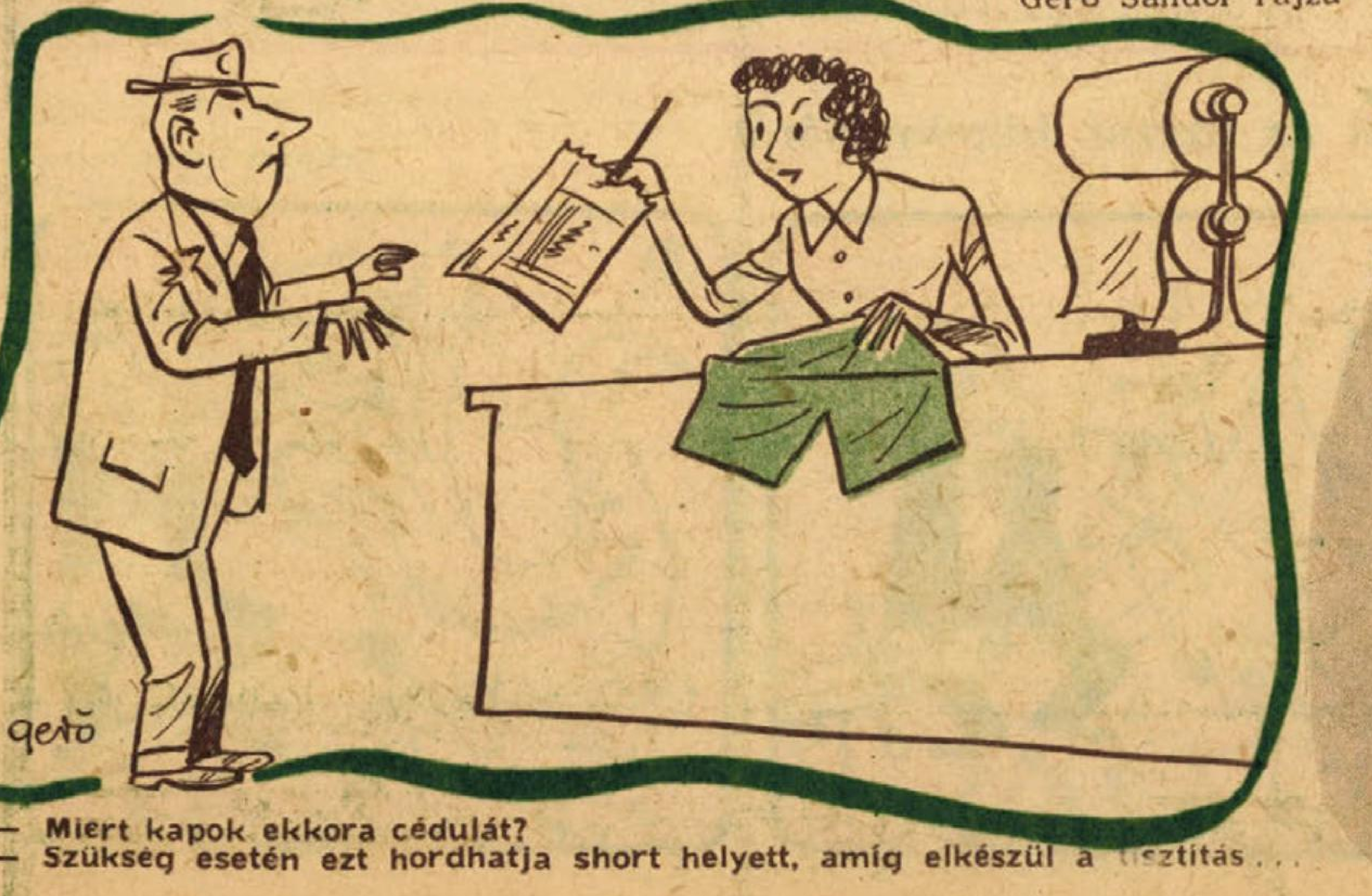

— Miert kapok ekkora cédulát?
— Szükség esetén ezt hordhatja short helyett, amíg elkészül a tisztítás . . .

Kint van a tábla...

Szűr-Szabó József rajza

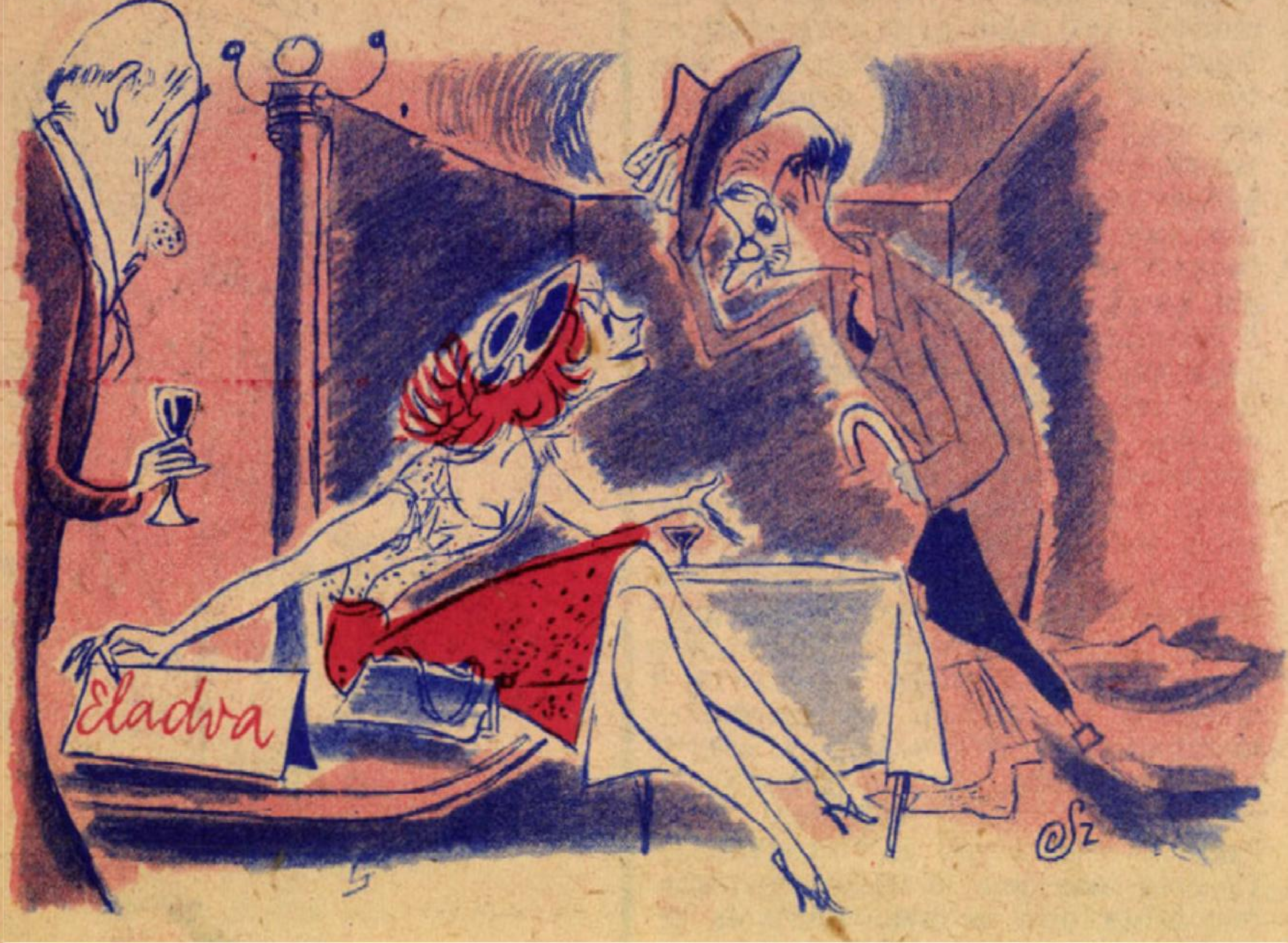

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

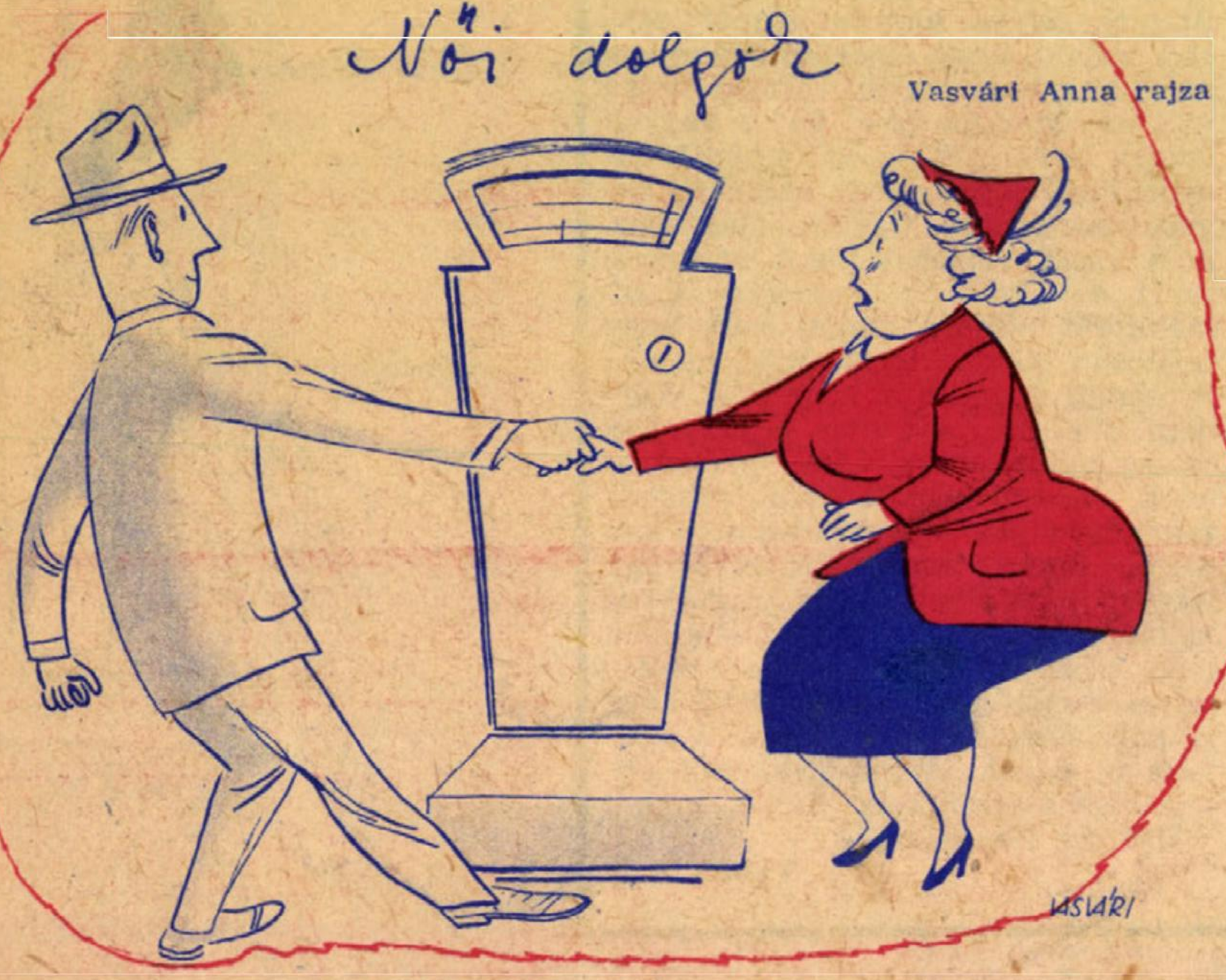

— Nem, nem! Most ettem egy kiflit!

Nem egészen humoros történet

Néhány nappal ezelőtt ismét öszszeakadtam Lovagffy Csaba volt földbirtokossal, a II. és III. kerület legkiválóbb életrajzírójával, akit éppen ezért az ötvenes évek elején proletár származása miatt igen-igen nyomtak előre a Kokszbegyűjtőnél. Mindketten a járdaszegélyen álltunk és néztük az elvonuló munkásőröket. „Hm" — mondta Lovagffy és biztos volt oka erre.

Legutoljára november 2-án találkoztunk a 72-es számú Italboltban, a budai zsebesek kedvenc találkozóhelyén. Lovagffy ekkor ízléses olajfoltos overallt viselt és a söntéspult tetején állt.

— Testvéreim — szónokolta. — A munkások nevében követelem: elég volt!

— Elég volt! — lelkesedtek körülötte a volt csendőrök, és egy alacsony, kövér úr, aki bigámia miatt nemrégiben ült öt évet.

— Szabadságot a népnek! — Lovagffy most már üvöltött és vele üvöltöttek egykori tiszttársai. „Demokráciát!" — kurjantott Csótány, a kedves, őszhajú, öreg csapos és szeme könnybe lábadt. Az öregúr Lovagffy édesanyjának annak idején első lovászmestere volt.

— Elég volt az önköltségből! — folytatta szónoklatát Csaba. — Elég volt a gyárvezetésből, a szakszervezetből! A munkás csak dolgozzon, elég volt, hogy másra is gondja legyen!

— Független, demokratikus és forradalmi munkát a munkásoknak! — kiáltott kipirult orcával nagyhatású beszéde végén Lovagffy.

— Szabad nyilvánosházakat a népnek! — sipított közbe kissé elkésve egy idősebb hölgy, de már senki sem figyelt rá, mert Lovagffyt egykori tiszttársai vállukra emelték és kivonultak az utcára.

Csaba most, amikor találkoztunk, egyszerű alpesi vadászsapkát viselt, szürke gyapjúruhát, nájloninget és kisangyalkás selyemnyakkendőt.

— Mi a helyzet? — érdeklődtem.

— Ha ez nekik jobb, az ő bajuk — válaszolta rezignáltan. — Most aztár cipelhetik a fegyvereket.

Ordas Nándor

Példázat az üzemi bürokráciáról

Schwott Lajos rajza

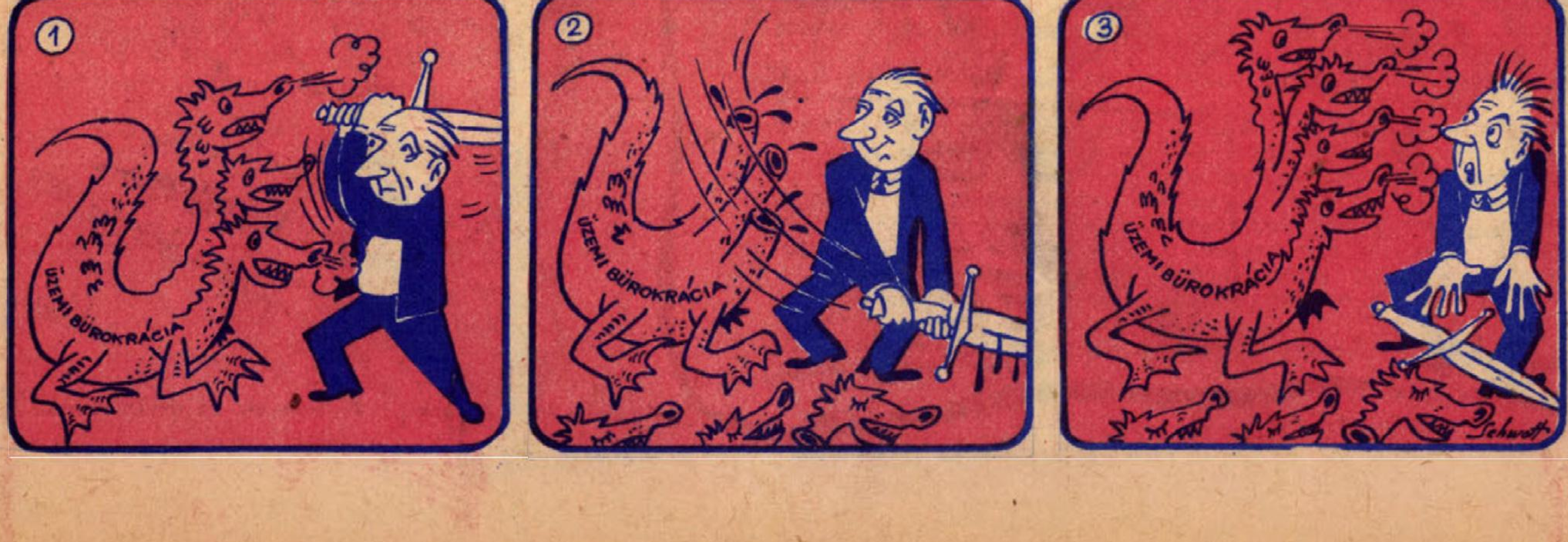

USA-segítség Angliának

Szegő Gizi rajza

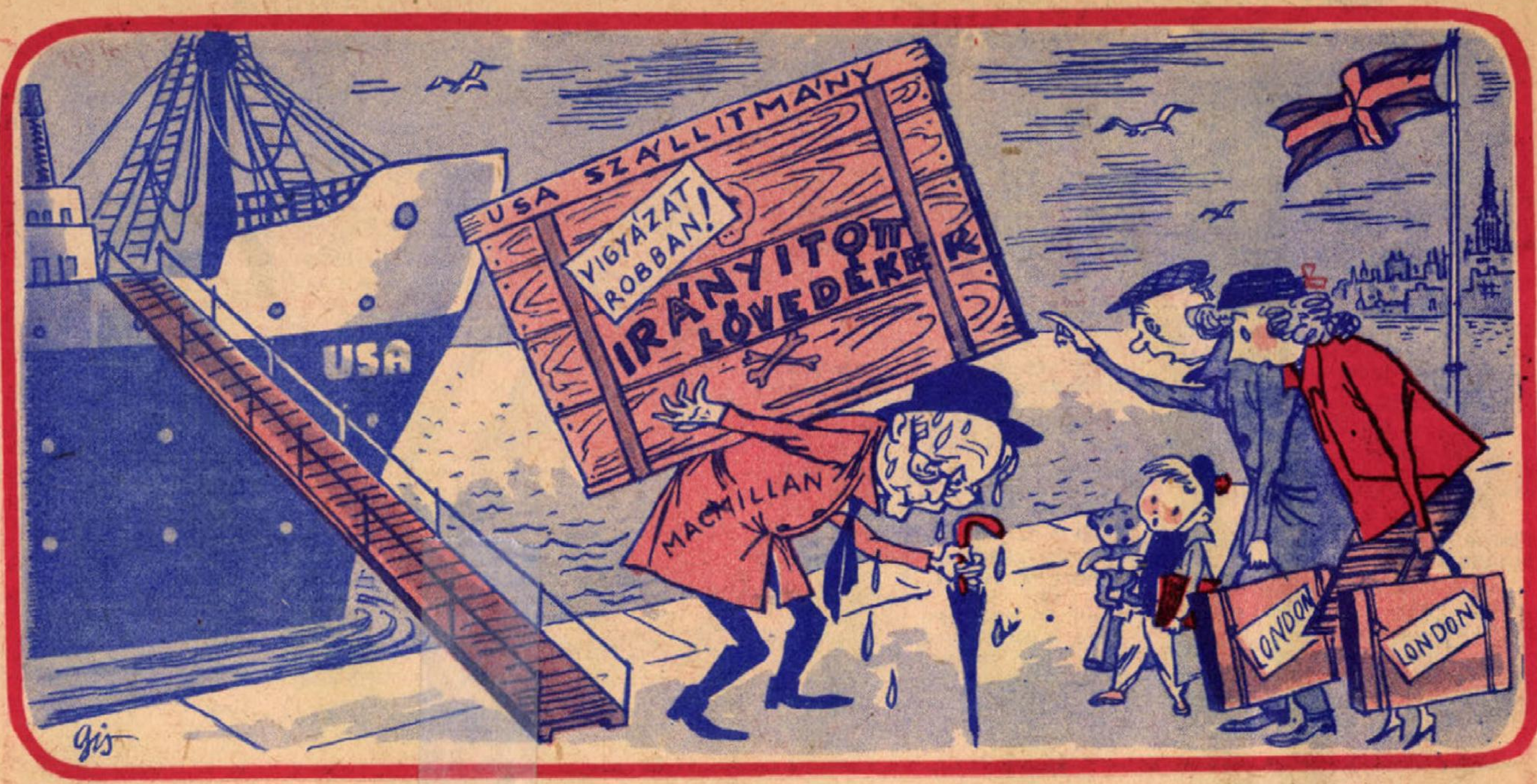

Mac Millan: Tudjátok-e mit hoztam?
Egy londoni polgár: Annyira tudjuk, hogy már költözünk is Kanadába ...

Gizike

Csak azért kezdtem foglalkozni azzal az irodalommal, hogy imponáljak Gizikének.

Gizike határozottan rokonszenvezett velem, de ez nem zavarta abban, hogy ne figyeljen oda, amikor beszélek, Legszebb gondolataimat önthettem szavakba, — Gizike váratlanul közbevágott:

— Micsoda esze van a Peturnak a könyvelésből! Csuda. Ma is írt két csasztuskát, a könnye csorgott az egész főosztálynak.

Érzelmeimet sem vallhattam meg neki. Amint szerelemre terelődött a szó, eszébejutott egy hamisítatlan Petur-aforizma a férfi és a nő kapcsolatáról. Félreértés ne essék: nem volt szerelmes Peturba. Gizike engem szeretett. Dehát Petur mégiscsak ... no igen: Peturban egy író veszett el.

No várj csak! — mondtam magamban és elkezdtem verset, regényt, színdarabot írni. Mikor megnyertem a Nobel-díjat, Gizike megkérdezte:

— Mennyi?

— Ennyi és ennyi. — mondtam és leszámoltam a pénzt a padra, ahol ültünk. Gizike helyeslőleg bólintott. Mikor az esküvőről hazajöttünk, megszólalt:

— A Petur írt tegnap egy faliújságcikket a bürokráciáról ... Meg kellett szakadni!

Elkeseredésemben áttértem a természettudományokra. Ezt csinálja utánam a Petur! Az időjárást szabályozó eljárásaimért tizenhét ország tudományos akadémiája választott dísztagjává. Gizike dünnyögve szortírozta az okleveleket.

— Mennyi kacat ... — zsörtölődött.

— De fiam az időjárás ...

— Időjárás, időjárás! — csattant fel — A Lizánszkyné a számlázásból a bölcsességfogán érzi a másnapi időt. Ezt csináld utána!

Már-már végleg letettem róla, hogy valaha is imponáljak Gizikének, mikor eszembejutott a megváltó ötlet. Az ám: a politika ...

Amikor aztán megválasztottak az Egyesült Világköztársaság miniszterelnökének és hazajöttem a Nagy Ülésről, melyen székfoglaló beszédemet tartottam, Gizike érdeklődéssel tette le kezéből a zoknimat.

— Mi van? — kérdezte.

— Sikerült! — lelkendeztem. — Nem lesz többé háború a világon.

Gizike elbiggyesztette az ajkát:

— A Stipeknek nem ez a véleménye.

— Ki az a Stipek? — hördültem fel.

— Segédraktárnok. — rándította meg a vállát. — Tudhatnád.

És folytatta a stoppolást.

*

Itt vége is lenne a történetnek, ha a következő pillanatban nem aludt volna ki a villany. Első pillanatban örültem is a rövidzárlatnak. Igazságszolgáltatást láttam benne.

Igenám, de nemcsak Gizikének lett sötét, hanem nekem is. Csak ez késztetett arra, hogy székre állva kicseréljem a biztosítékot.

Felgyújtottam a villanyt, fújtam egyet és leültem. Gizike hozzámlépett és magához szorította a fejemet.

— Sosem tudtam, hogy te ilyen ügyes vagy! — nézett rám csodálattal. — Na gyere szivi, ezért puszit kapsz anyukától.

Hajdu Ferenc

Az őrület éjszakája

Hegedűs István rajza

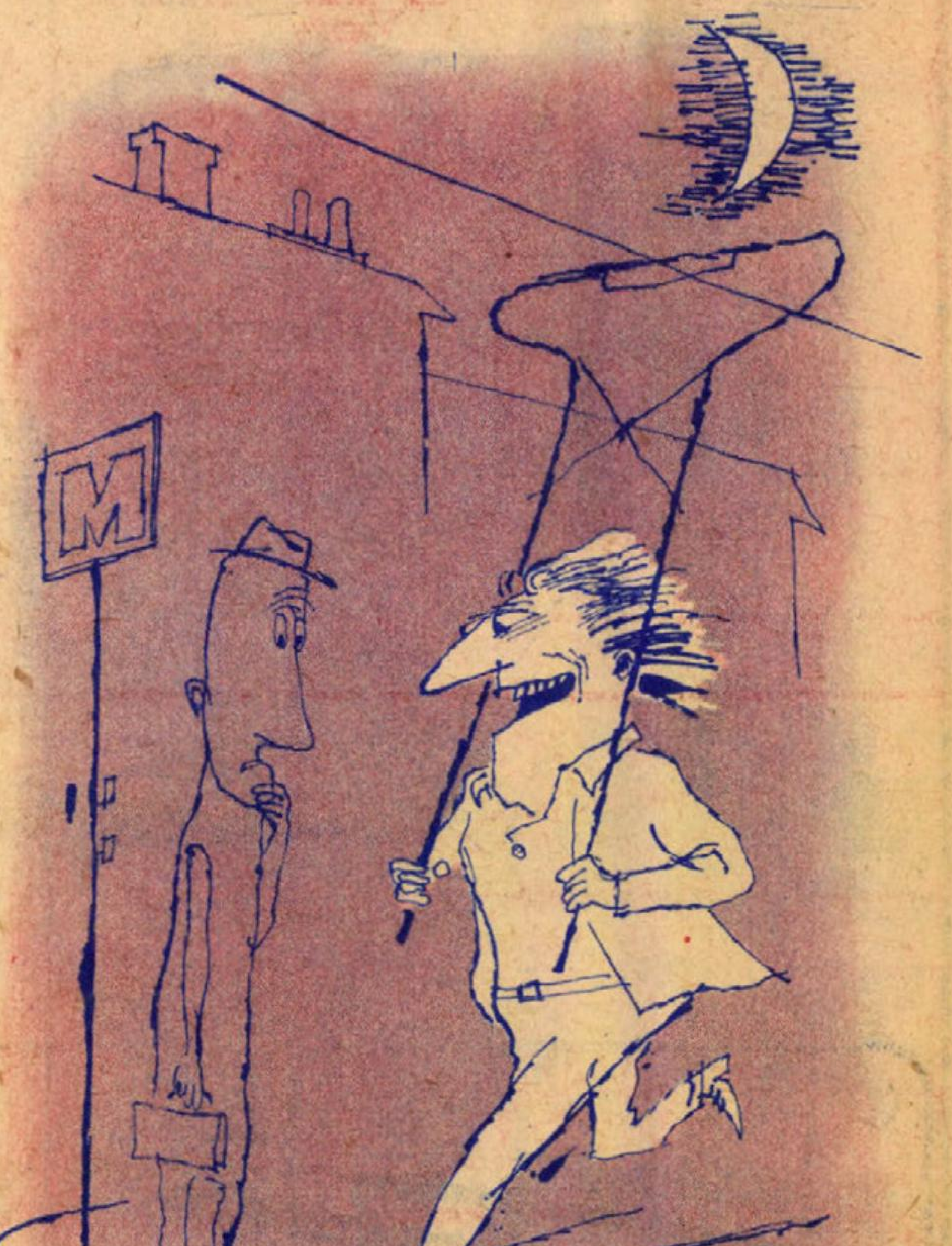

— Pattanjon fel a hátamra, én vagyok az utolsó kocsi! ...

Pesti tudósítónktól...

A kirakat-rendezés terén a természetelvűség (naturalizmus, természethűség, valóságmásolás stb.) kezd úrrá lenni. Élethű élelmiszerek, ruhák, játékállatok vonzzák a vevőt. Az egyik kirakatban például díszes bronz hamutálcát láttam, a hamutálcán hamu, csikkek és félig égett gyufaszálak.

Így helyes! Az árut funkció közben kell bemutatni!

Szemétládát tele szeméttel, sárcipőt sárosan, porszívót porral, pisztolyt áldozattal, légycsapót léggyel stb.

*

A modern gyermek-lélektan céljaira ajánlom fel tisztelettel az alábbi kis esetet.

A házbeli Gyurika, aki már elmúlt három éves, lelkesen magyarázza:

— A tündérkirálynak arany ruhája van, gyémánt cipője és ezüst kalapja...

— Honnan tudod, Gyurika? — kérdezem tőle azzal a jóindulatú fölénnyel, amely a felnőttek sajátja.

— Bemondta a rádió! — hangzik Gyurika tárgyilagos válasza.

Nagy ég! — gondolom magamban, s jó időbe telik, amíg kitalálom, hogy Gyurika a „Jó estét, gyerekek!" műsorszámból nyeri tájékozottságát, s számára ez a műveltség nem alábbvaló a vízállásjelentés, a hírek, a tíz perc külpolitika adatainál.

*

Zavaró érzés, ha az ember autóbuszon utazik, s az autóbusz villamos mellé kerül. A villamosról ellenséges arcok merednek feléje. Az ember egyszerre osztályidegennek érzi magát, arra a rövid időre is, amíg az autóbusz megelőzi a villamost.

Szerencsére az ember villamoson is utazik, s így alkalma van izzó ellenszenvvel nézni a mellette gőgösen elhúzó autóbuszt, amelyben csak úgy pöffeszkedik a kizsákmányolás.

f. l.

Műkorcsolyázás

(Rotov rajza a moszkvai Krokodilból)

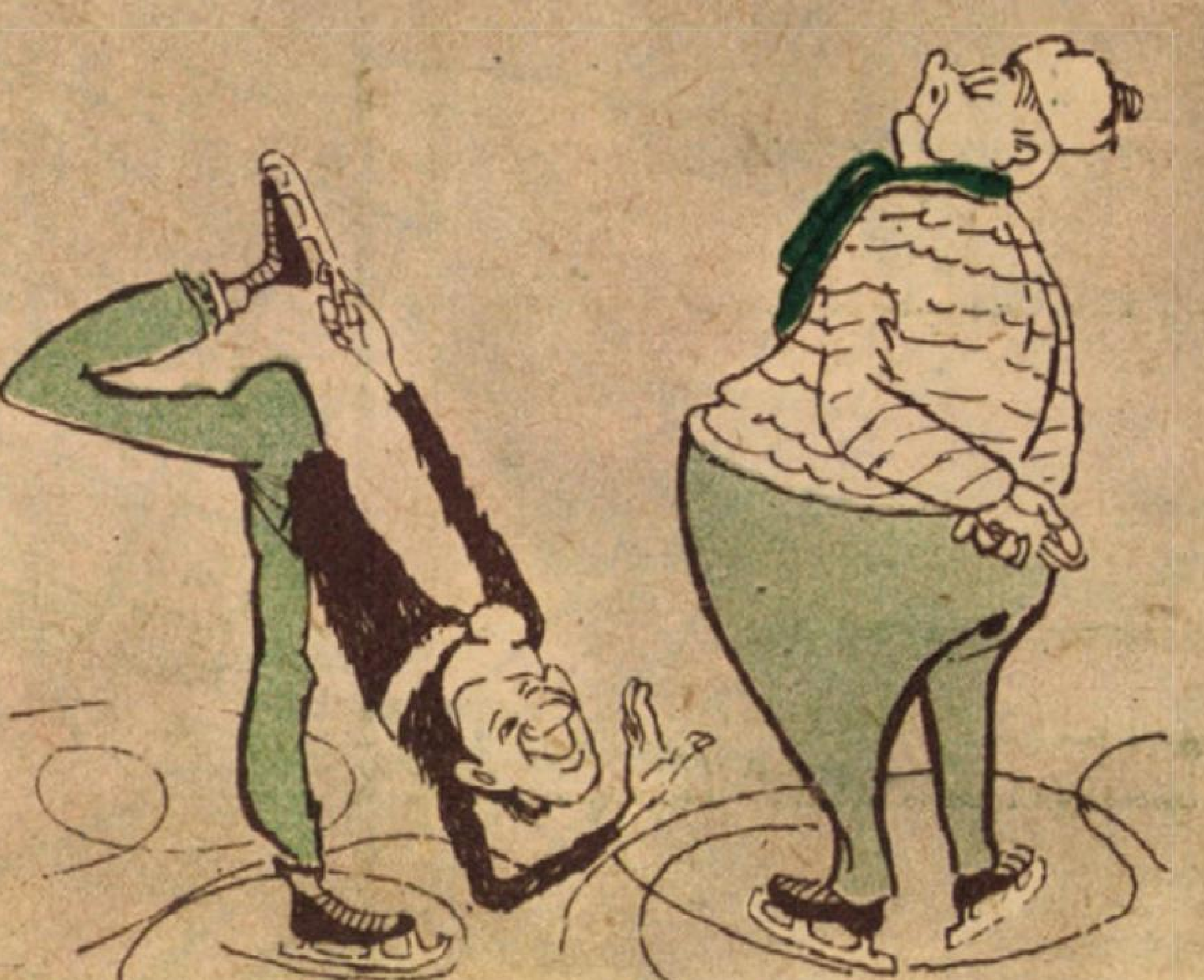

— Jónapot, főnök elvtárs!

Furcsa táj

Szegő Gizi rajza

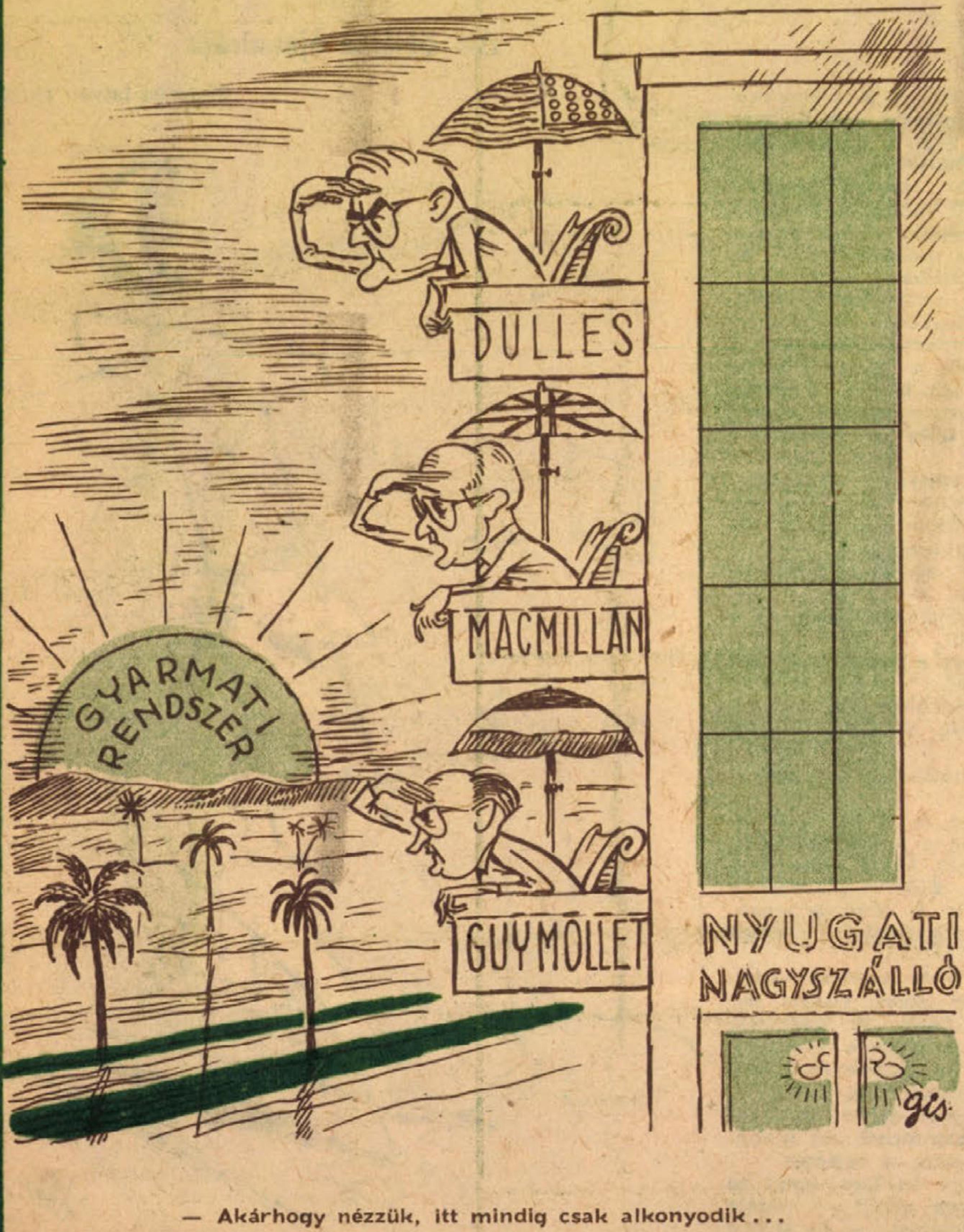

— Akárhogy nézzük, itt mindig csak alkonyodik...

A humor könyvéből

Megyeri Károly színész, a Petőfi megénekelte „Tintásüveg" hőse, egy ünnepi ebéden vett részt, ahol valaki riadtan állapította meg, hogy éppen tizenhárman ülnek az asztalnál. A jóhumorú, és még jobb étvágyú Megyeri azonban megnyugtatta a babonás társaságot:

— Tévedés az egész! Tizennégyen vagyunk, mert én két személy helyett eszem és iszom!

*

Cicero nagy társaságban vendége volt egy közismert gazdag, de fösvény patríciusnak. A házigazda nagy garral kínálgatta silány borát:

— Igyatok barátaim, valódi falernumi! Már negyven esztendős!

Cicero lelkesen tódította neki:

— Ez ám a bor! Meg sem látszik rajta a kora!

*

Ujházi Ede a régi Nemzeti Színház kiváló művésze egy este kerthelyiségben vacsorázott. Mivel társaságot várt, az asztalhoz támasztotta a székeket, így jelezte, hogy valamennyi foglalt. Egy jövevény azonban nem vette ezt tekintetbe és leült a színész asztala mellé: — Ké... é... é... rek sört — mondta.

Ujházi dühös lett a nem kívánt asztaltársra és hogy bosszantsa, így szólt: É... ...én is.

A másik haragosan rákiáltott: Mi az, ön gúnyol engem, mert dadogok?

— Én is dadogok — volt a felelet.

— Jól ismerem Önt, Ujházi úr... A színpadon bezzeg nem dadog!

— A színpadon, az egészen más — nevetett Ujházi — ott tetetem magam...

*

Daras herceg egy lakomán találkozott Descartes francia filozófussal.

— Ejnye szólott hozzá nevetve — tehát a bölcsek sem vetik meg az ilyesféle földi élvezeteket?

— Miért vetnék meg — felelte Descartes — Ön azt hiszi, hogy a jó dolgokat csak az ostobák élvezhetik?

Jenő, a névtelen

1.

Delta Jenőt a sors tette névtelen levélíróvá. Pályafutása elején még szabályosan aláírott levelekben tudatta a férjekkel, hogy megcsalják őket a feleségeik, a feleségekkel, hogy megcsalják őket a férjeik, a barátaival, hogy hülyék és csirkefogók és az ellenségeivel, hogy csirkefogók és hülyék; Delta Jenő abból a logikus gondolatból indult ki, hogy nem árt, ha az ilyesmit tudják az emberek. Egyszer az egyik címzett nyílt utcán háromszor pofonütötte. Attól kezdve így írta alá a leveleit: „Egy ismeretlen jóakaró”.

2.

Delta olyan volt, mint a többi sokezer névtelen levélíró; nappal dolgozott, este pedig, ha éppen nem volt egyéb dolga, mintegy pihenésképpen névtelen leveleket írt.

3.

Hirtelen éles csengetés hasította ketté szobájának csendjét. Kisírtszemű, molett szőke asszonyka — Delta imádta az ilyen szavakat, mint asszonyka — állt az ajtó előtt.

— Bejöhetek, Delta úr? — hüppögte.

— Méltóztassék, asszonyom.

— Jaj, Delta úr! — zokogott fel az asszonyka. — Mint a szomszédomhoz, mint úriemberhez fordulok önhöz. Nincs kihez forduljak, maga az egyetlen reménységem.

Az asszonyka egy kis szünetet tartott, letörölte a könnyeit, csak aztán folytatta, ismét felzokogva:

— Névtelen levelet kaptam, Delta úr! Tudja, mi áll benne? — Azt írja az a gazember — zokogta az asszonyka — hogy nekem... hogy nekem... hogy nekem... hogy nekem meg nem engedett kapcsolatom van önnel!

4.

Delta előtt elsötétült a világ. Meg kellett markolnia a szék támláját, hogy el ne essen.

— De nagyságos asszonyom — hebegte. — Nincs itt valami tévedés?

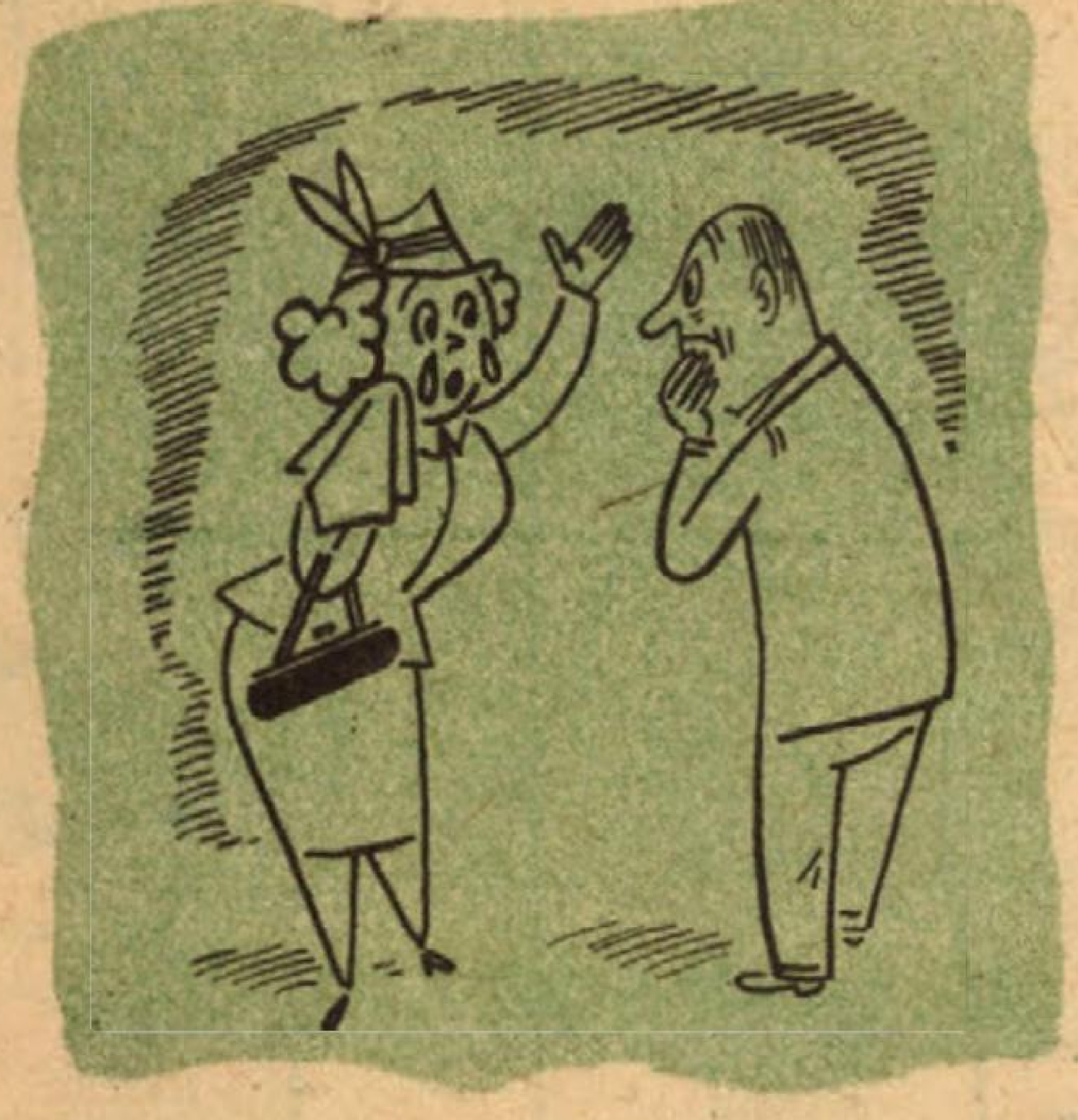

Az agya lázasan működött. Határozottan emlékezett, hogy *ezt* nem írta.

Hirtelen a fejéhez kapott. Világosság gyulladt agyában. A HÁZBAN MÉG EGY NÉVTELEN LEVÉLÍRÓ MŰKÖDIK!

5.

— Asszonyom — mondta komoran. — Ennek a végére kell járni. Lakolnia kell annak, aki ártatlan emberek becsületébe gázol! Bízza csak rám a dolgot! Biztosíthatom, hogy nem sokáig fog az a dögkeselyű garázdálkodni!

— Köszönöm magának, Delta úr, azazhogy Jenő, ha megengedi, hogy így szólítsam... Jöjjön át hozzám, kap egy csésze jó teát.

És Delta átment és kapott egy csésze jó teát.

6.

Hat hónap múlva volt az esküvőjük. A névtelen levélírót ugyan, a piszkos konkurrenst, nem tudta megtalálni; de talált helyette valami mást és szakértők szerint az se kutya. A kollégái azt mondták, hogy ezekben a hónapokban tíz évet fiatalodott. Az esküvő délutánján az asszonyka rendezkedett a szekrényben. Egyszerre csak Delta valami ismerős dolgot pillantott meg.

— Mi ez? — nézett rá gyanakodva.

— Ez az a piszkos névtelen levél, ami összehozott bennünket — mondta szemlesütve az asszonyka, aki ezen a napon szebb volt, mint valaha.

— Micsoda?! — hördült fel Delta. — Dehiszen ebben egy szó sincs arról, hogy köztünk... hogy köztünk... hogy köztünk...

— Már elolvastad? — pirult el az asszonyka. — Igen, ez a piszkos nem veled gyanúsított meg, hanem Béta Bélával, a harmadik emeletről... De ugye megérted szívem, neked szégyelltem megmondani és arra is gondoltam, hogy lelkesebben segítsz a nyomozásban, ha azt mondom, hogy veled gyanúsított meg az a piszok...

Kis szünet után megnyugtatóan hozzátette:

— Azért ne izgasd fel magad, szivem. Bétával ma reggel szakítottam...

Gergely Miklós

Újra divat a napernyő

Toncz Tibor rajza

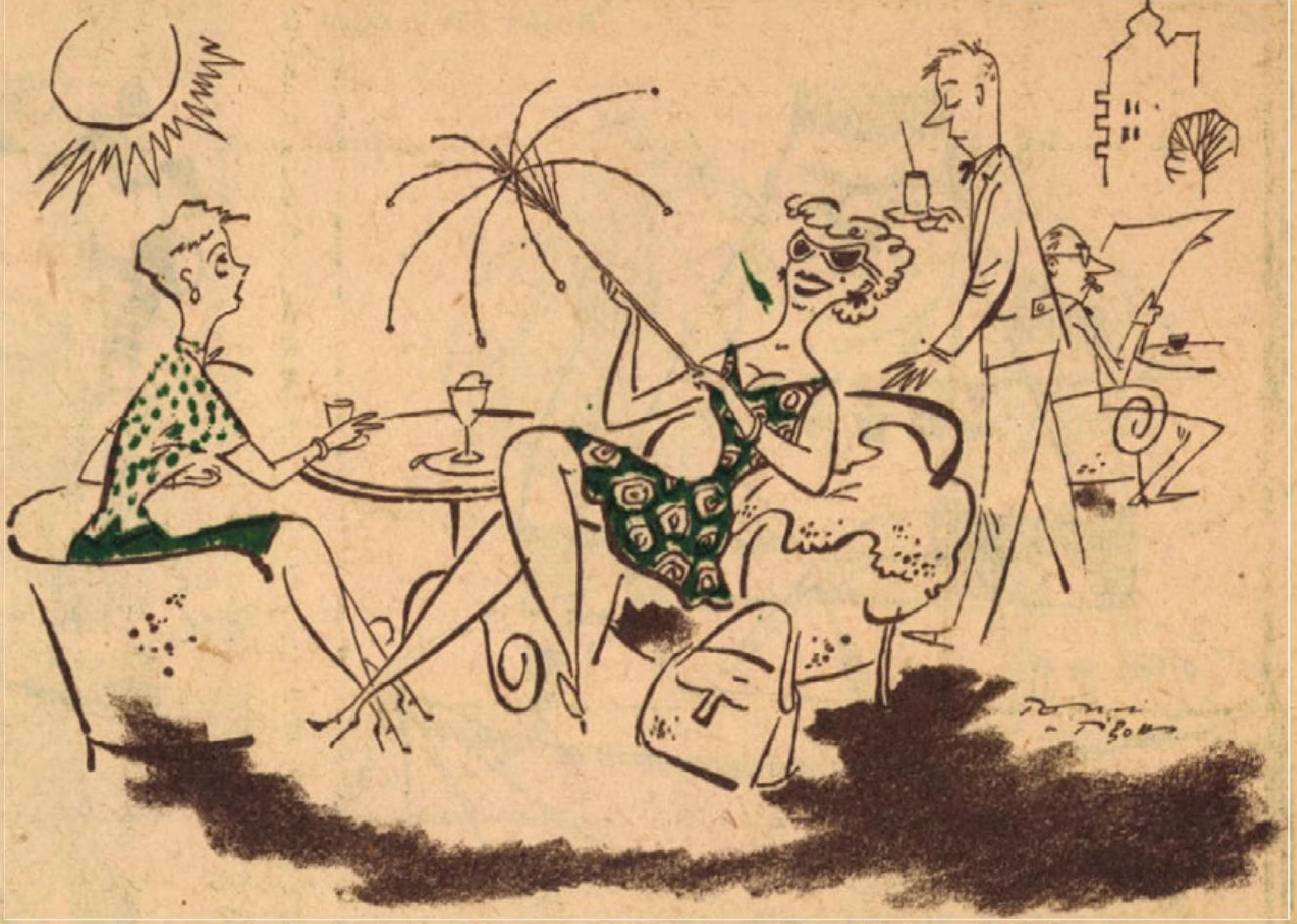

— Nézdd, ez így azért praktikus, mert lesülhetek alatta!

Illusztrált újsághír

Sándor Károly rajza

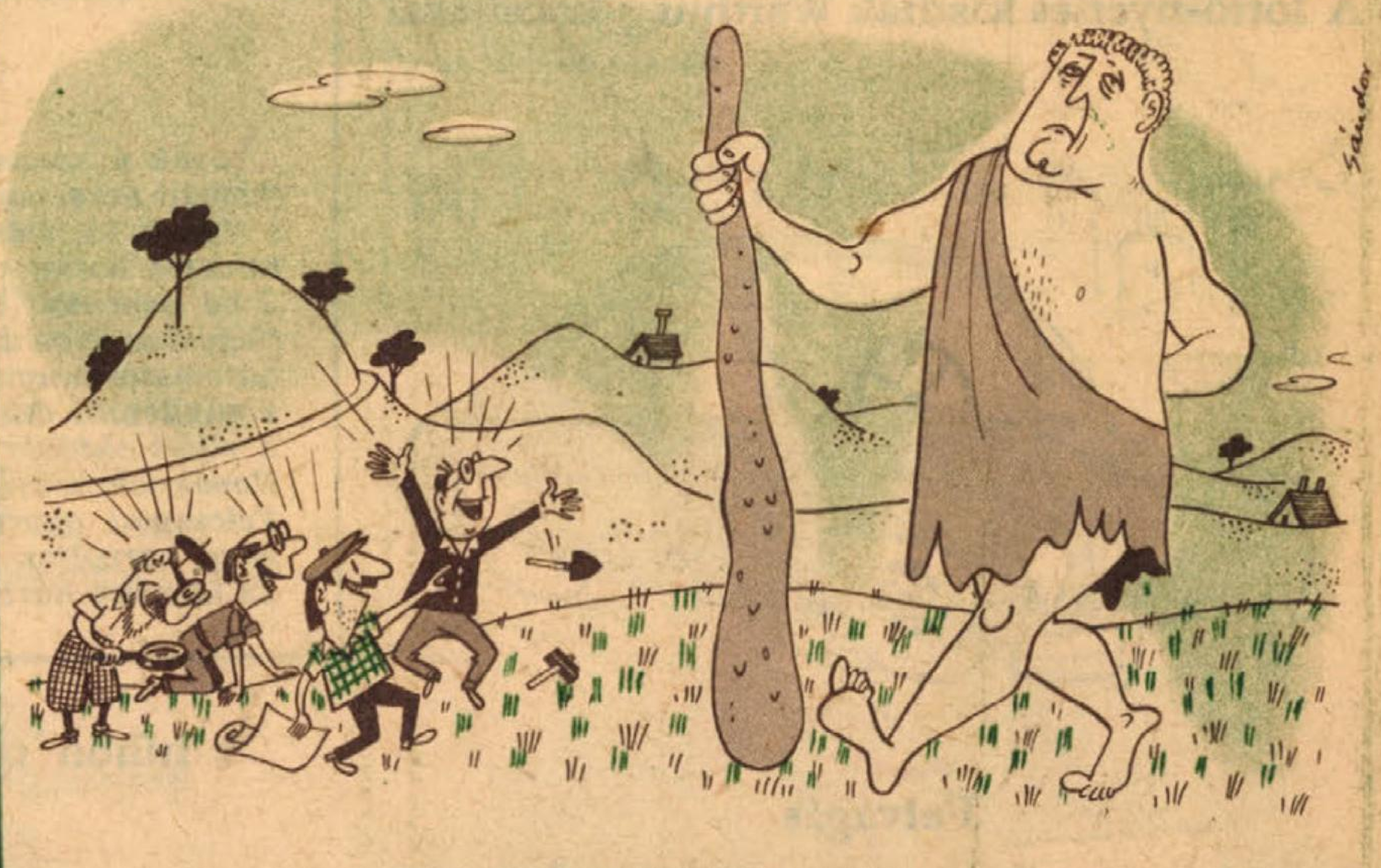

Geológusaink titánra bukkantak a Bükk-hegységben.

Hiú ember

Kaján Tibor rajza

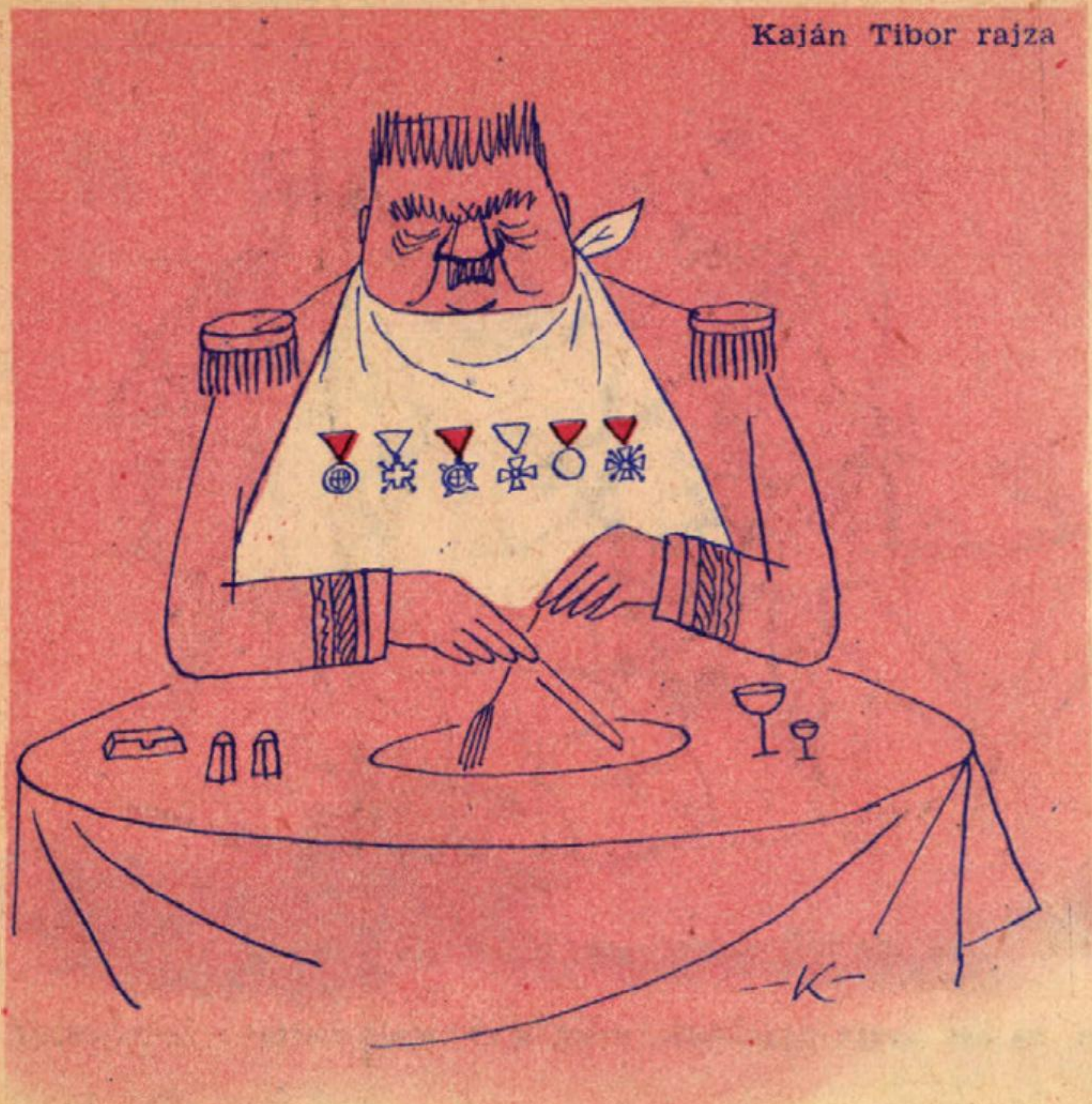

Egy nyilatkozatból

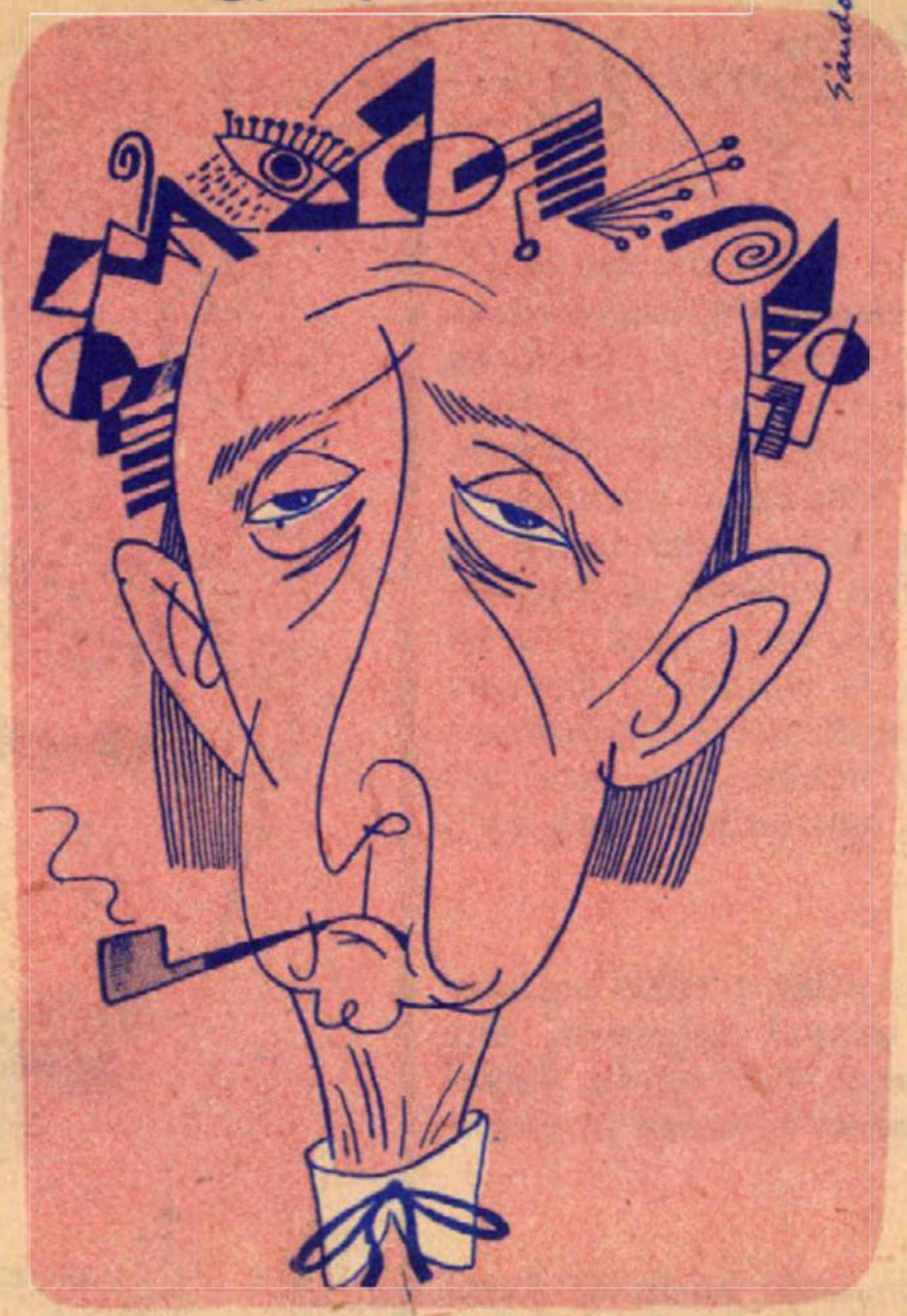

„...az absztrakt festők mártírkoszorúval járkálnak közöttünk...”

Speidel Fontainebleauban

Szegő Gizi rajza

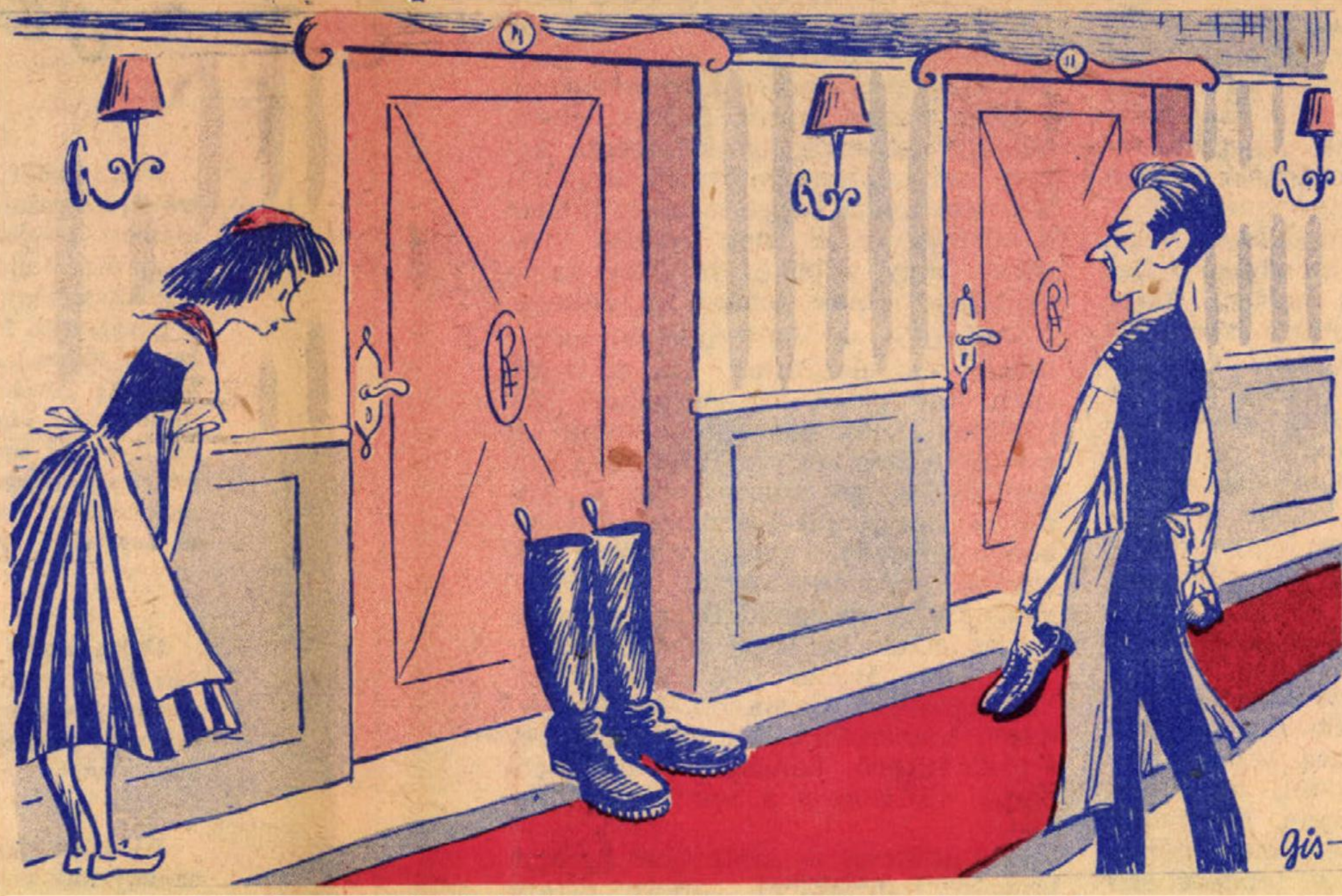

— Ismerős ez a csizma! Mintha már egyszer taposott volna rajtunk...

Mindig megvan a véleménye

Toncz Tibor rajza

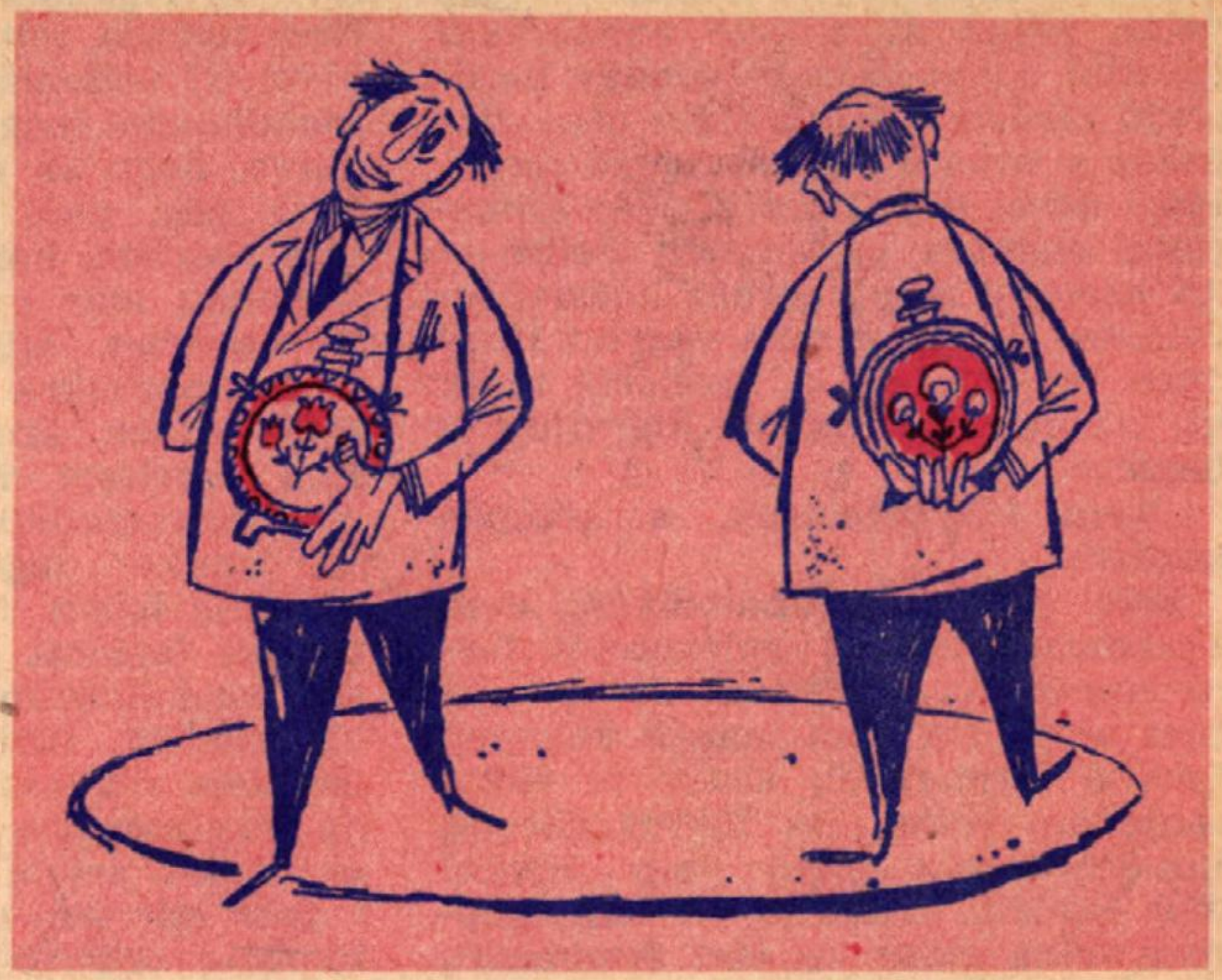

A lottó-nyertes kisdiák Wartburg-kocsijával

Sándor Károly rajza

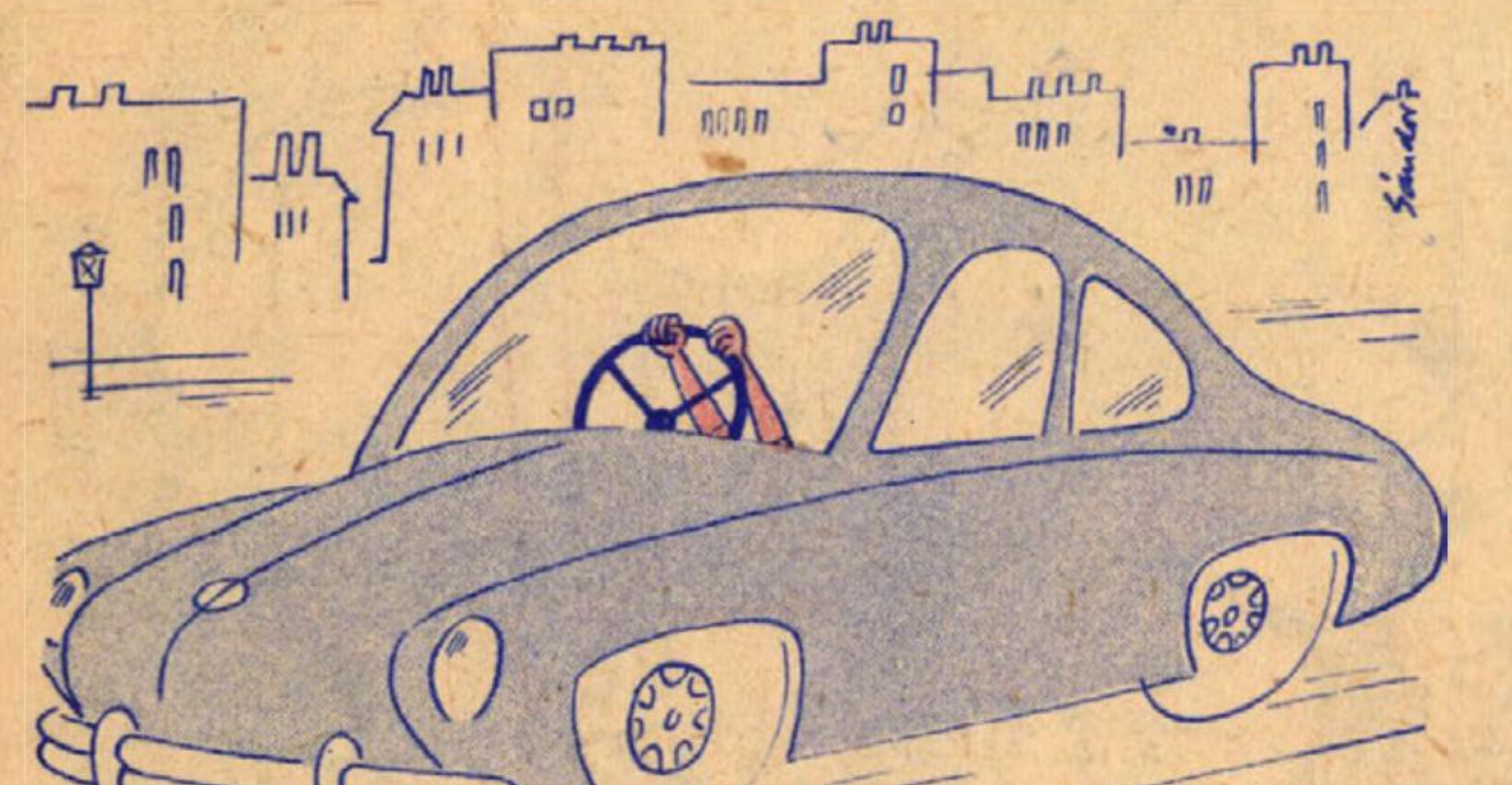

Novák úr biztos nyitni fog!

Novák a szeszt gödényként vedelte
(komáit ezzel nyerte meg),
s olykor, ha már adagját lenyelte,
hitvesét bottal verte meg...
S ha nem volt állása, gyakran nem volt
(fegyelmi uton távozott),
háromszorannyit ivott dühében
s mindenkit durván átkozott...
S eljött október... egy „jó kis balhé”
Nováknak minden pénzt megért...
Felcsapott gyorsan hát nemzetőrnek,
hogy harcoljon a nemzetért...
És kemény harcokban „tönkreverte”
egy Italboltnak oldalát...
s az ágyúkkal versenyt énekelte
Novák a Bánk bán bordalát...
S a lakók, kik eddig le sem köpték,
süvegelték, mint püspököt...
S hogy ne bízza el magát — mögötte
nem volt lakó, ki nem köpött...
S mikor kissé meleg lett a helyzet,
Novák úr feje egyre főtt,
mert az ellenfél — ahányszor ő lőtt —
annyiszor nyomban visszalőtt...
S mikor látta, hogy minden hiába,
— hülyének nem volt mondható —
átvacogta magát Ausztriába...
hol vád alá nem vonható.
S egy hónap múlva már „szabad földről”
jött Nováktól egy üzenet:
„Megérkeztem a »szabad világba«
s nyitok egy klassz kis üzletet!”
— —
S én tudom, hogy Novák úr kinyitja,
— ember legyen, ki rajt' kifog —
ha mással nem, hát feszítővassal!
De Novák biztosan nyitni fog!...

Szilágyi György

Kövid a kardod? Toldd meg egy lépéssel

Kaján Tibor rajza

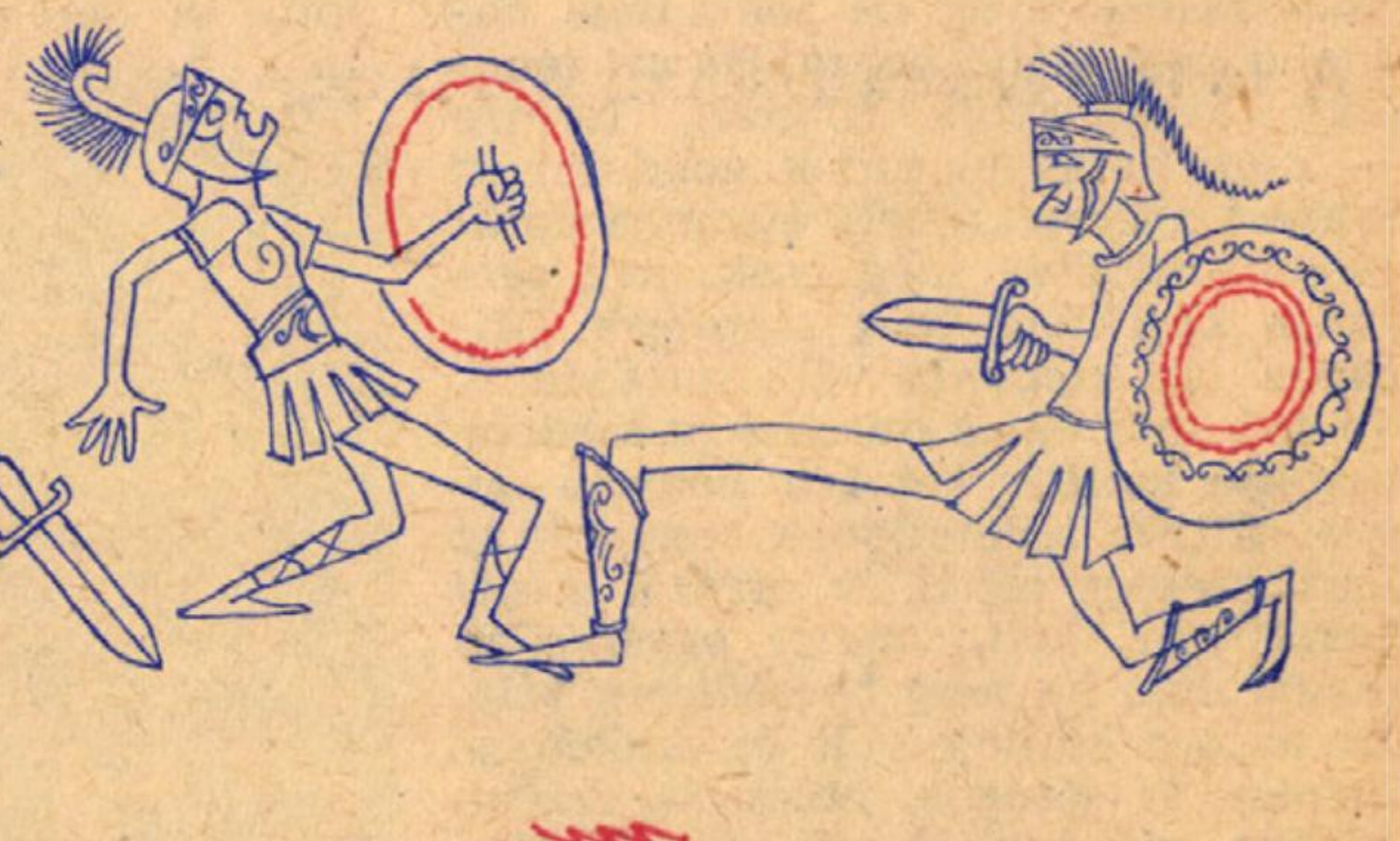

Felvágás

Várnai György rajza

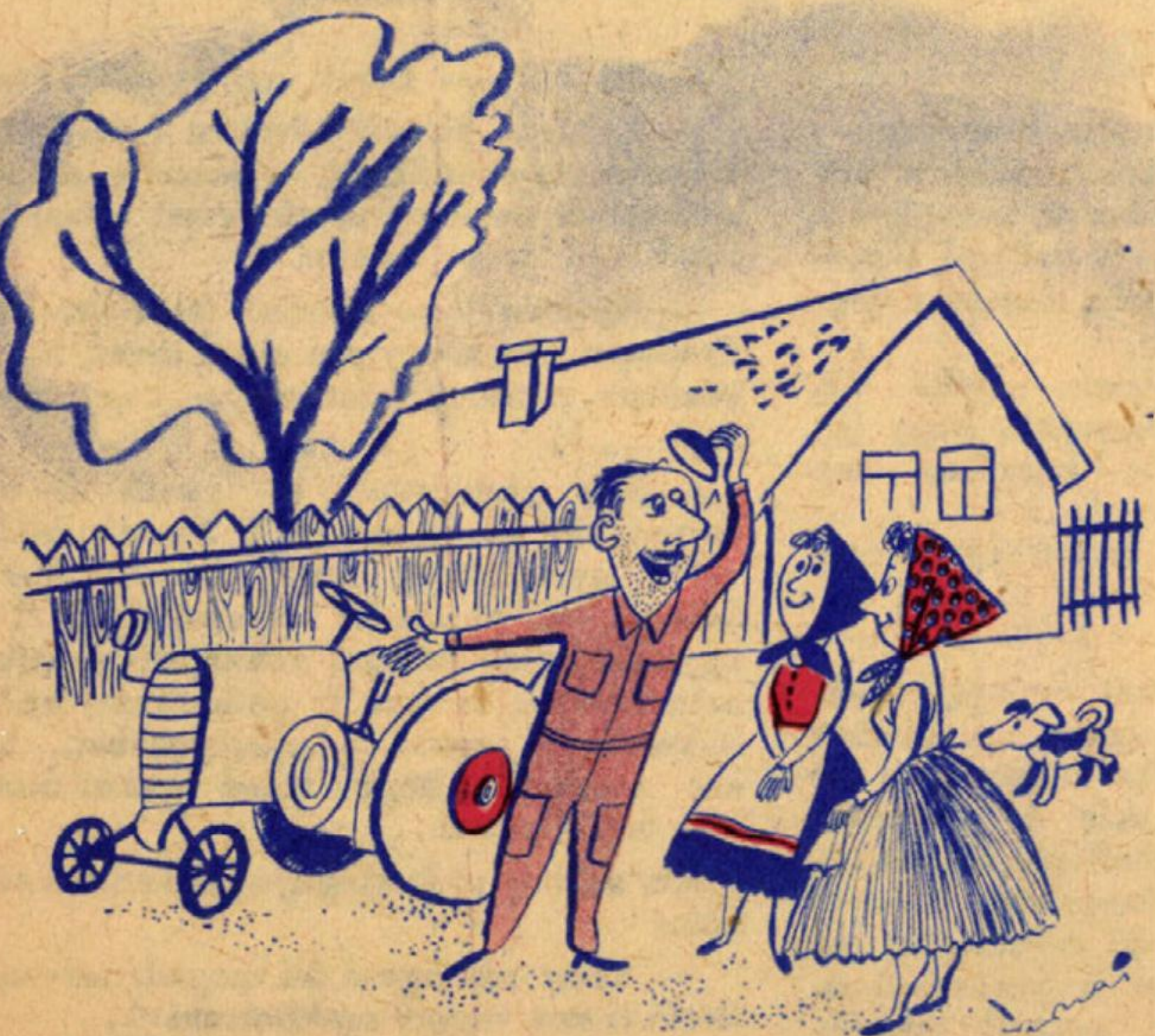

— Elvihetem a hölgyeket a kocsimon?!

Itthon nem lehetne?

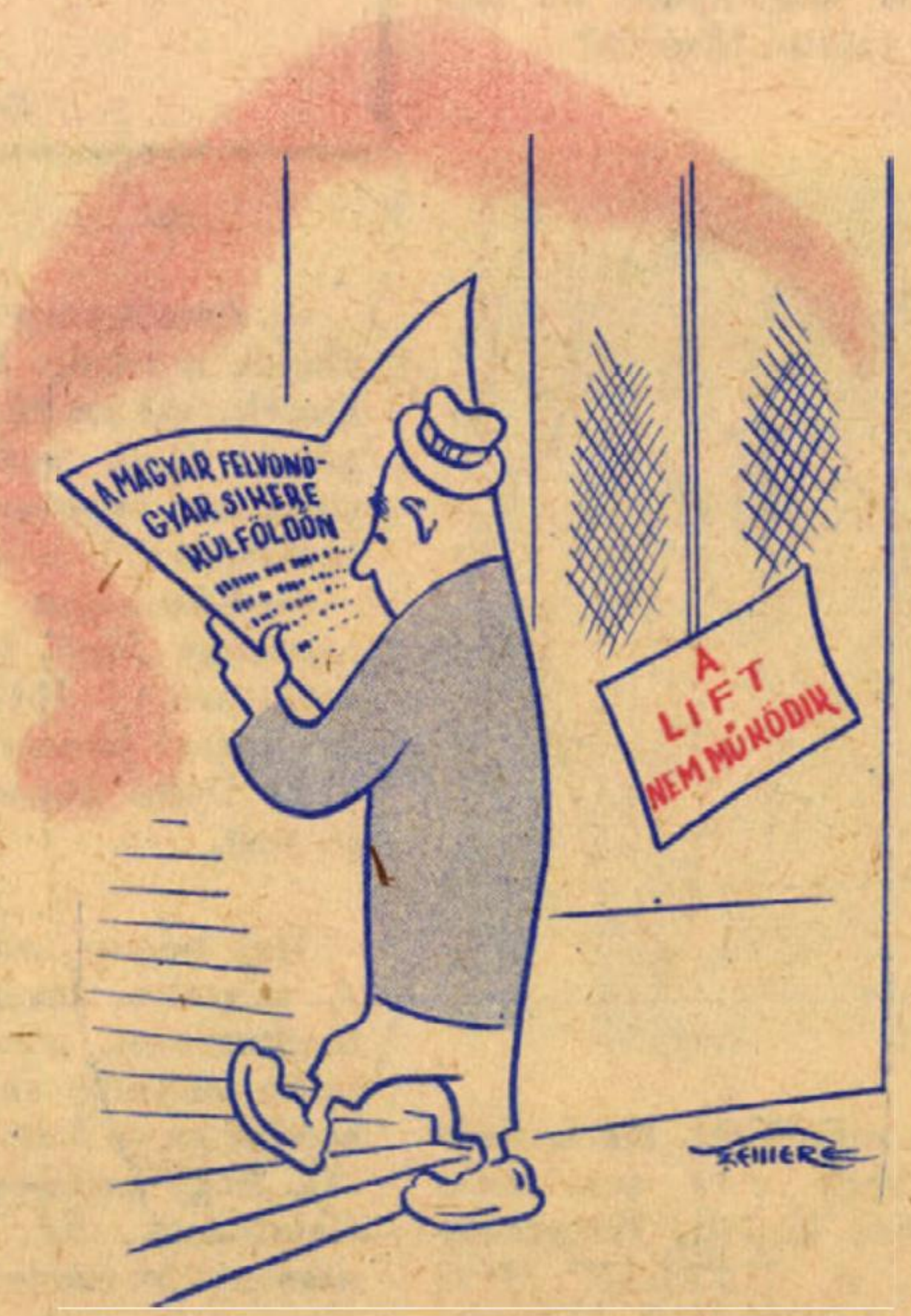
A MAGYAR FELVONÓGYÁR SIKERE KÜLFÖLDÖN
A LIFT NEM MŰKÖDIK

Nagyképűség

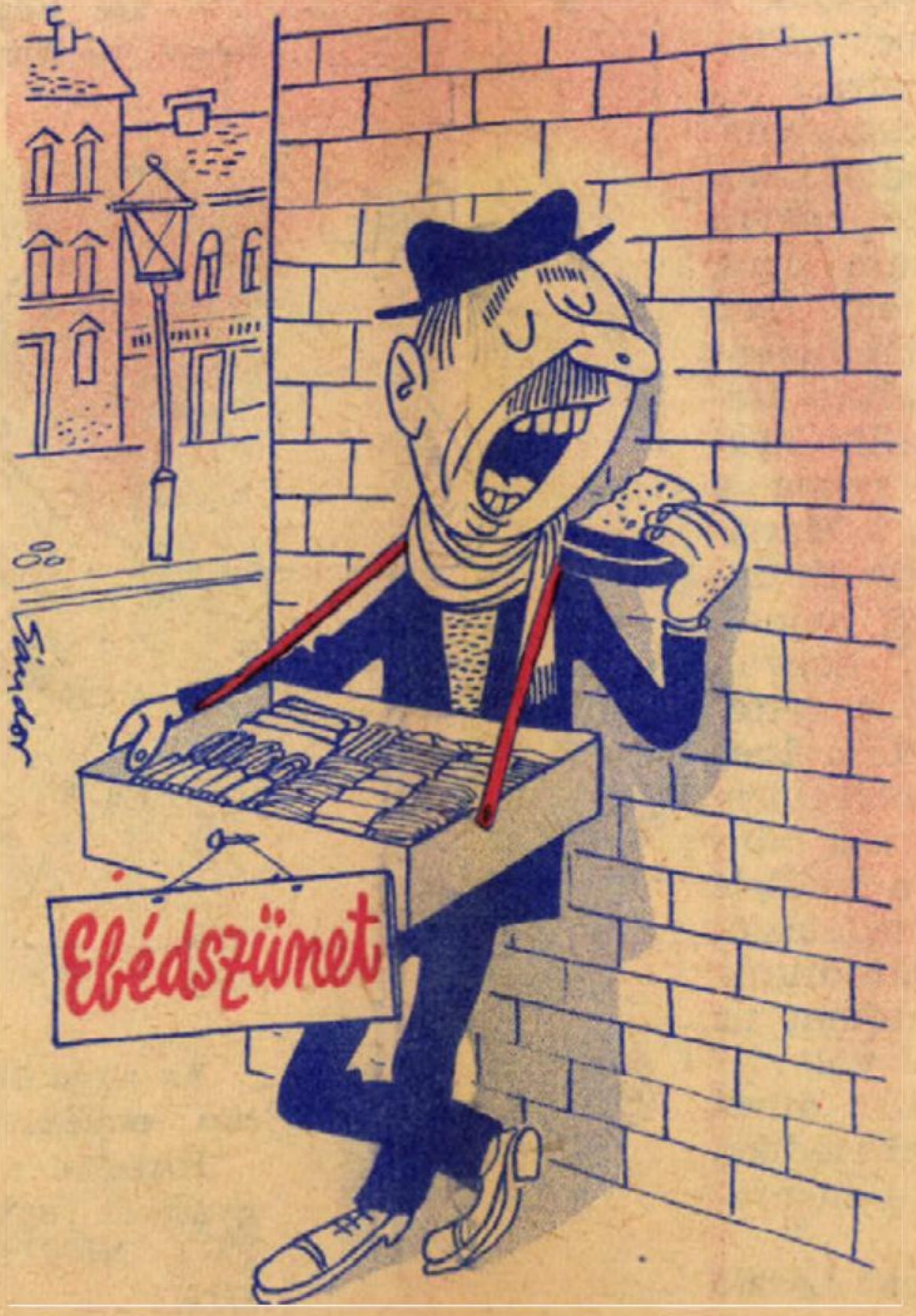

Megjelenik a magyar mosogatógép

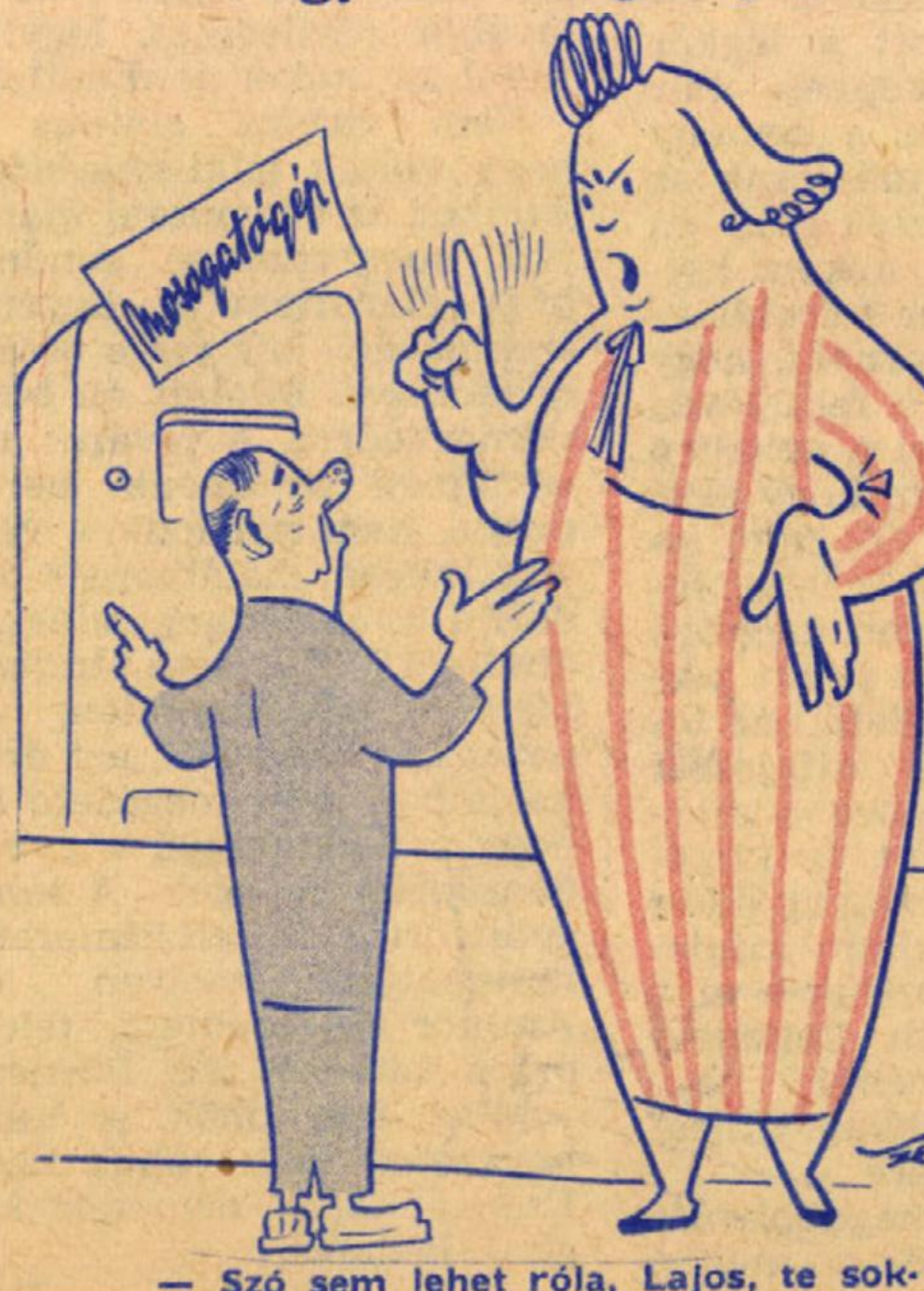

— Szó sem lehet róla, Lajos, te sokkal olcsóbb vagy!

Fő az agropropaganda!

Várnai György rajza

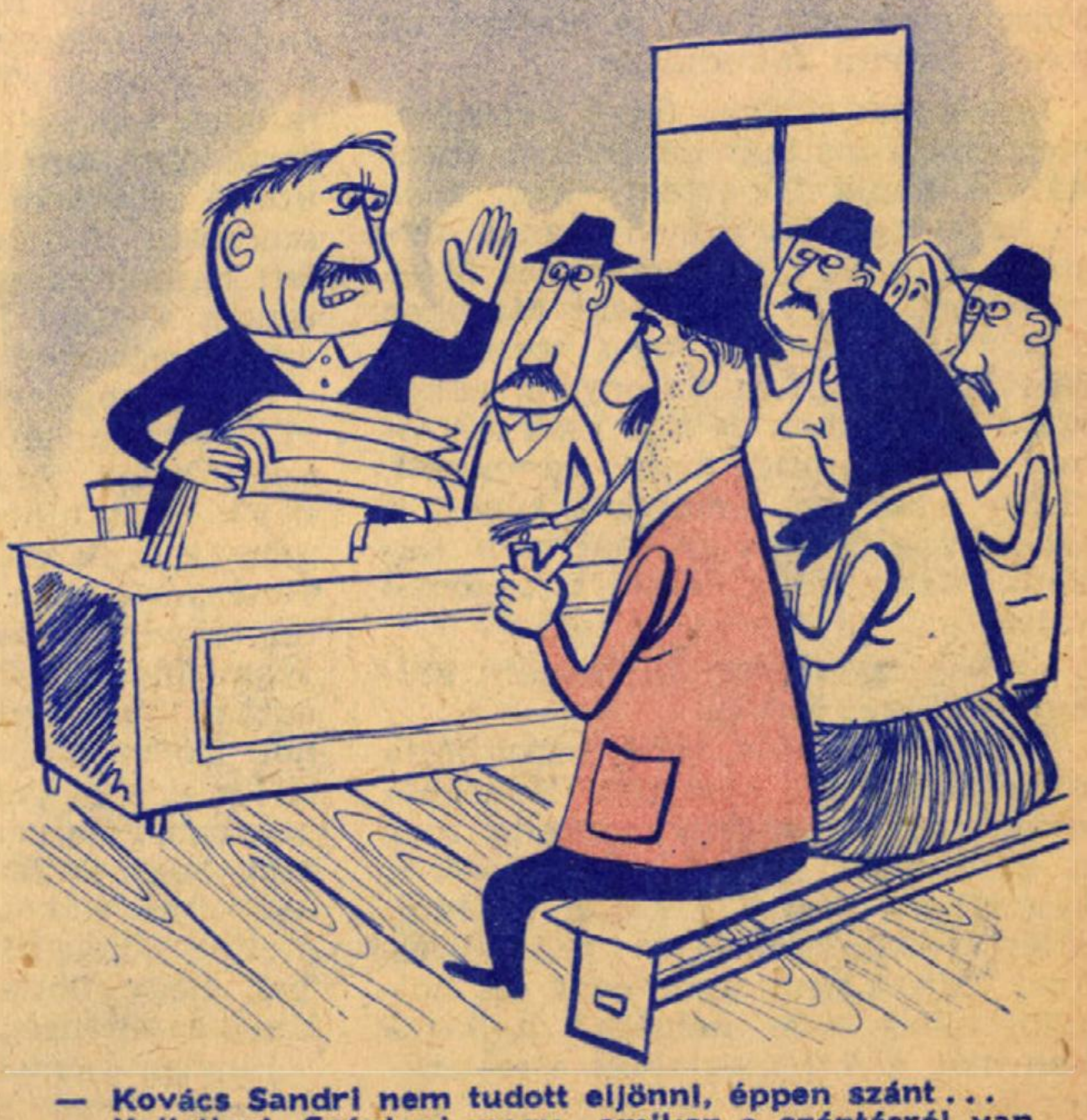

— Kovács Sandri nem tudott eljönni, éppen szánt...
— Hallatlan! Szántani megy, amikor a szántásról van szó!...

Történelem

Önök talán nem tudják, hogy miről nevezetes 1928. július tizenhetedike, mit jelent ez a nap Nicaragua történelmében. Ezen a napon… de talán adjuk át a szót annak, aki egyedül adhat választ e nagy horderejű kérdésre. Szerencsére nem vitte titkát a sírba e különös sorsú férfiú. Igazi nevét nem ismerjük. Az emberiség számára egyszerűen Pedro — így szerepel az utókorhoz intézett levelében. Hírnévre nem vágyott. Hogy mire vágyott, az is leveléből tűnik ki. De most már igazán engedjük őt beszélni.

„Nem köntörfalazok, a közepén kezdem.

1928 július tizenhatodikán, ezen a számomra örökké emlékezetes, forró napon ott térdeltem az imádott Inez előtt. Ha nem lennék könnyen hevülő természetű, akkor is előtte térdeltem volna. Ha fagyos norvég, kimért, szikár angol vagy tejvérű dán lennék, akkor is ott könyörögtem volna előtte az élet értelméért, minden földi boldogság legnagyobbjáért: szerelméért. Szűkszavú akarok lenni, tudom, hogy az utókornak drága az ideje. De Inezről mégis el kell mondanom, hogy olyan gyönyörű volt, amilyen csak ő tudott lenni. Bocsássanak meg, de semmiféle hasonlat nem méltó hozzá. Ha azt mondom, kecses volt, filigrán, formás — csak haraggal tudok gondolni az emberi nyelvre, amely otromba betűcsoportozataival még csak meg sem tudja közelíteni Inez szépségét. Micsoda láb, micsoda váll, micsoda… de jaj, már én is darabokra szedem, tagokra szelem, mint a boncoló orvos. Milyen tehetetlenek vagyunk az igazi szépség előtt! Az orráról mégis beszélnem kell, mert egyszerűen megőrülök, ha nem beszélhetek róla. Ez az orr kicsiny volt és szellemes, merész és jóságos, bölcs és érzéki, főként azonban izgató, őrjítő, fenségesen kárhozatos. Nicaragua leányai messze földön híresek pisze orrukról, Inez orrának piszesége azonban meghalad minden elképzelhető emberi bájt. Ez az orr alkalmas arra, hogy megalapozza egy nép költészetét, szobrászatát, festészetét… Most egy kicsit abba is hagyom az írást, annyira felindultam…

Igyekszem rövidre fogni történetemet, amely ma már történelem. Inezt három napja ismertem ekkor már — valósággal örökkévalóságnak tetszett. Lába elé tettem szívemet. Megmondtam neki: válasszon! Mi akar lenni? Gyilkosom vagy szeretőm? Mert ha nem lesz az enyém, akkor majd ő térdelhet, de már csak a síromon. Hallgatott, majd rámnézett, olyan mosollyal, amelyhez képest a szivárvány bohócvigyornál nem különb. Aztán félig lehunyt szemmel suttogta:

— Kis csacsi, jer föl hozzám holnap éjfélkor és…

Mindent ígérő sóhaj szakította félbe a csodás mondatot. S nekem mégis jeges rémület markolta meg a gerincemet. Ó, szörnyű balsors, kegyetlen végzet, kaján fátum! Miért éppen holnap és miért éjfélkor? Miért nem ma? Vagy ha holnap, miért nem délután? Lelkemben már akkor megindult a rettenetes harc, gyilkos, elemi erővel. Ott térdeltem előtte, fejem ölébe hanyatlott, így legalább nem látta arcomat. Nem tudtam, mit tegyek. Szívem vérével írt vallomásom után csak nem mondhatom most neki fejemet vakarva, hogy az időpont nekem nem felel meg, nem lehetne máskor?… Úgy éreztem, hogy mindennek vége, s ezután már csak az utolsó ítélet következhet. Mindig tudtam, hogy nagy csapásokra születtem, sorsomat sötét színek árnyékolják, de sohasem sejtettem, hogy akkor sújt le rám legkegyetlenebbül a komor végzet, amikor legszélesebb mosolyát villantja felém. Mindenesetre átöleltem az imádott nő derekát, s lázasan gondolkoztam. Inez kegye abszolút fogalom, nem lehet a világ teremtését elhalasztani. De talán… ó, de megértenek-e, meg tudnak, meg akarnak-e érteni?…

Inez mit sem sejtett a bensőmben tomboló orkánból, sőt úgy láttam, jólesett neki mélységes felindultságom. Hiszen remegtem, ziháltam, gyöngyözött a homlokom. Mi másra gondolhatott volna ő nőiességének végtelen és öntudatos tengerében? Amikor elváltunk, olyan csókkal fojtotta el bennem a parányi ingadozást, hogy majdnem megfulladtam. Bár megfulladtam volna!

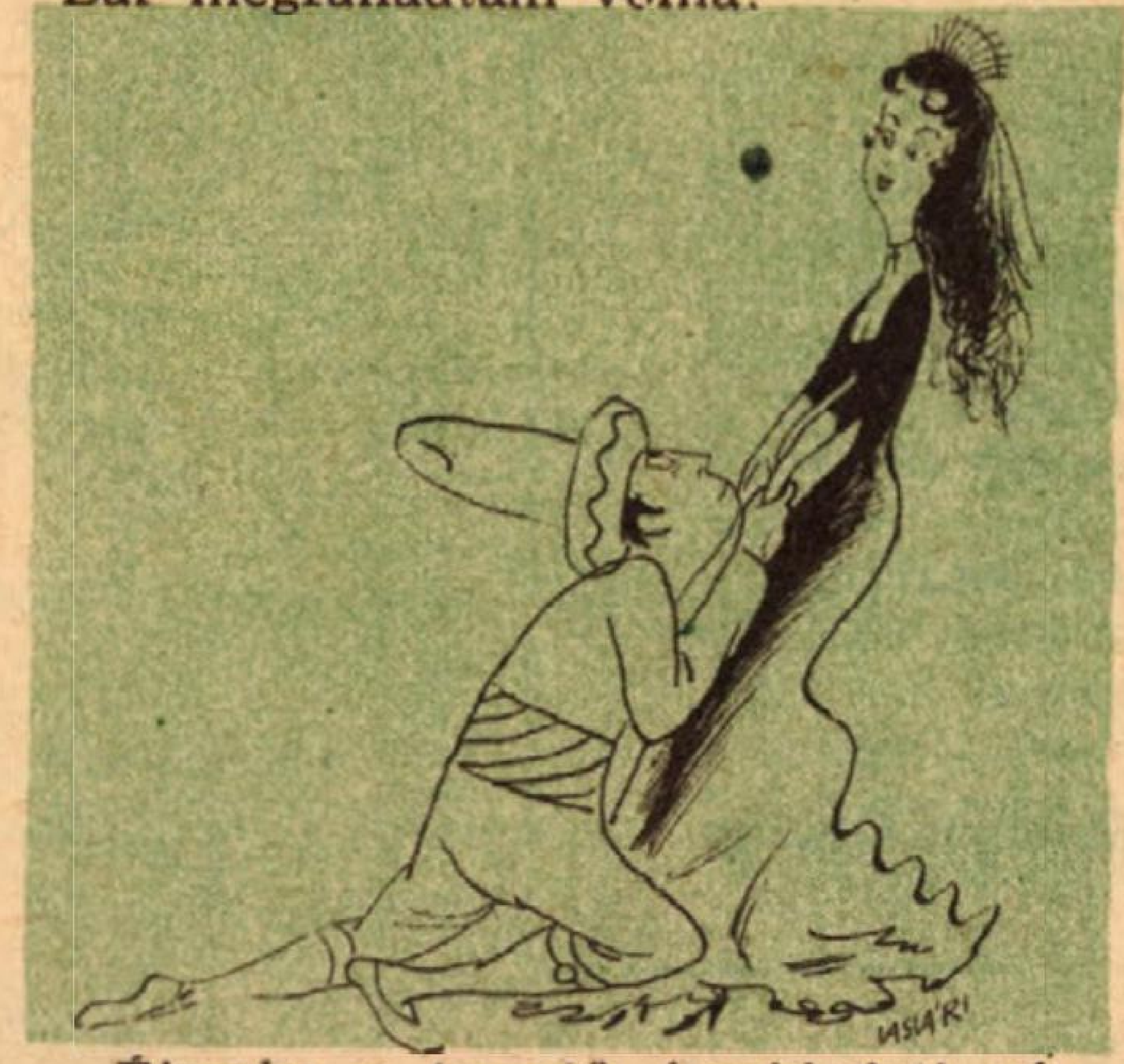

Éjszaka a temető északkeleti részén fekvő elhagyatott kriptában volt az utolsó megbeszélésünk a lázadás vezérkarával. Izzott a légkör a gyűlölettől. Tulajdonképpen már minden elő volt készítve, a kemény forradalmi kezek akkor már csak az utolsó simításokat végezték. Az én szerepem is világos volt: nekem kellett hajnali három órakor felrobbantanom a Szent Ferenc tornyot, hogy ezzel megadjam a jelet a felkelésre.

Ahogy végigtekintettem a sötétben villogó szemeken, éreztem, hogy nem számíthatok megértésre. Ők nem ismerik Inezt, nincs és nem is lehet fogalmuk a piszeségnek olyan megrázó élményéről, amely nekem jutott osztályrészemül. Cselhez kellett hát folyamodnom. Magam is kifejezést adtam lobogó gyűlöletemnek a zsarnok Lopez személye iránt és kimerítően megbélyegeztem. Ugyanakkor azonban kételyeimnek adtam kifejezést, hogy vajon nem sietjük-e el a fegyveres felkelést, nem kellene-e esetleg elhalasztanunk néhány nappal, hogy annál nagyobbat üthessünk az ellenség rút fejére.

Bejelentésemet nagy megdöbbenés fogadta. Fernando uralkodva magán hidegen azt ajánlotta, hogy lépjek vissza, ha félek, persze számíthatok arra, hogy az ügy érdekében a kriptát élve nem hagyhatom el. Mások egyenesen feltették a kérdést, hogy vajon megváltozott-e a véleményem a harc fontosságáról. Sajnos, ekkor néhány szerencsétlen kifejezést tettem. Azt találtam mondani, hogy talán nem maga Lopez a rossz, hanem a környezete, és meg kellene vizsgálni, hogy a békés fejlődés vajon nem használna-e jobban ügyünknek.

— Áruló! — kiáltottak fel ekkor többen és felugrottak. Ha ez a szó nem lett volna közhasználatú körünkben, talán nem éltem volna túl a vitát. Tüzes vérmérsékletünk azonban valósággal szomjúhozta a gyanút, s mindenkit leárulóztunk, akiben a habozás, a meggondoltság legapróbb szikráját véltük felfedezni. Higgadtság, meggondoltság, türelem, s más efféle szavakat nem használtunk, az „árulás” valamennyit jól helyettesítette. Fernando ekkor egyenesen hozzámfordult, s minden félreértést kizáró hangsúllyal megkérdezte, vállalom-e a szent megbízatást.

— Vállalom! — kiáltottam azzal a lángoló hangsúllyal, amely nélkül Nicaraguában senki sem lehet összeesküvő. Előzőleg ugyanis néhány pillanat alatt még egyszer átgondoltam a dolgot, és úgy találtam, hogy a feladat nem megoldhatatlan. Éjfélkor Ineznél leszek, s teljes két óra hosszat részesülhetek a mennybéli boldogságból. Inez lakásától ugyanis alig negyedórányira van a temető, ahova a robbanószert rejtettük. A torony félóra járás, persze ki kell lépnem. De meg lehet csinálni. És akkor Inez is az enyém és felszabadult népünk hálája is. Így terveztem és esküszöm, hogy őszintén így is akartam. S hogy mégsem így sikerült… az vesse rám az első követ, aki ki tudott volna bontakozni Inez karjaiból. Az vesse rám az első követ, aki az óráját tekingette volna, amikor a gyönyörök örökkévalóságának mélységes örvényében merült el. Az vesse rám az első követ, aki valaha már megszökött a mennyországból. Az vesse rám… de hagyjuk a további részleteket, legyünk tekintettel az utókor serdületlenjeire.

Nem vagyok cinikus, esküszöm, hogy voltak lelkiismeretfurdalásaim. Amikor az óramutató már fél négyre járt, megrendülve gondoltam arra, hogy elárultam az ügyet, egy szép szempárért, egy pisze orrért mindent odadobtam. Mialatt én bódultan szerelmeskedem, a főváros utcáin nem dörögnek az ágyúk, nem ropog a puska, nem patakzik a vér, s Managua lakosai halálhörgés helyett undorító nyugalommal alusszák hajnali álmukat. Ma sem tudom, hogyan bírta el lelkiismeretem ezt a rettenetes nyomást. Sőt, azt éreztem Inez karjaiban, meg-megújuló öleléseiben, hogy pehelykönnyű vagyok, s a mindenségben lebegek. Aztán a kiállott gyönyörtől és lelkiismeretfurdalástól mindketten mélyen elaludtunk. Amikor felébredtem, tekintetem az órára vetődött. Fél tizenegy volt…”

Most már önök is tudják, miről nevezetes 1928. július tizenhetedike. Ezen a napon nem tört ki a nicaraguai lázadás.

Feleki László

Halvér

Pusztai Pál rajza

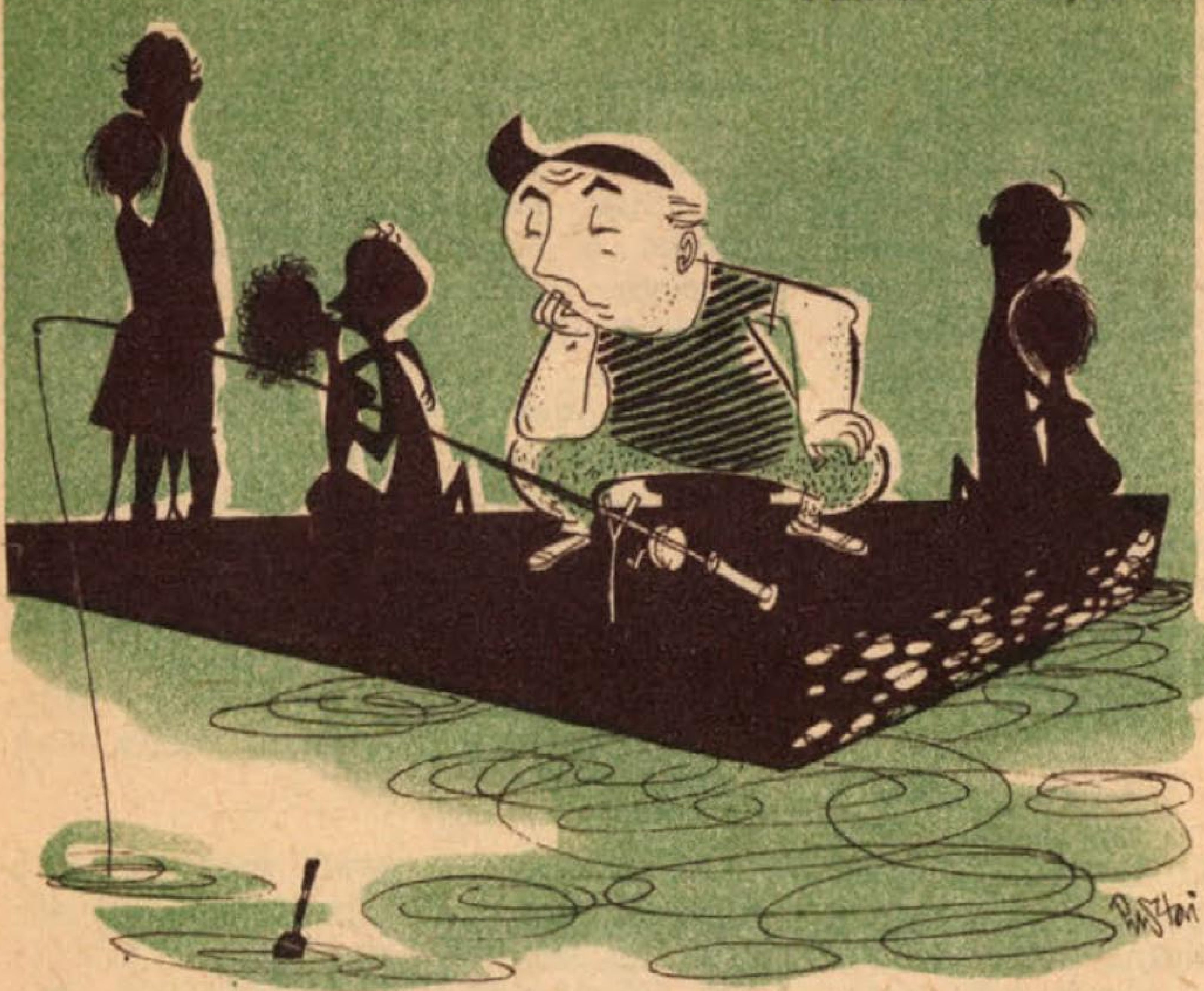

Tehetségtelen kezdő

Várnai György rajza

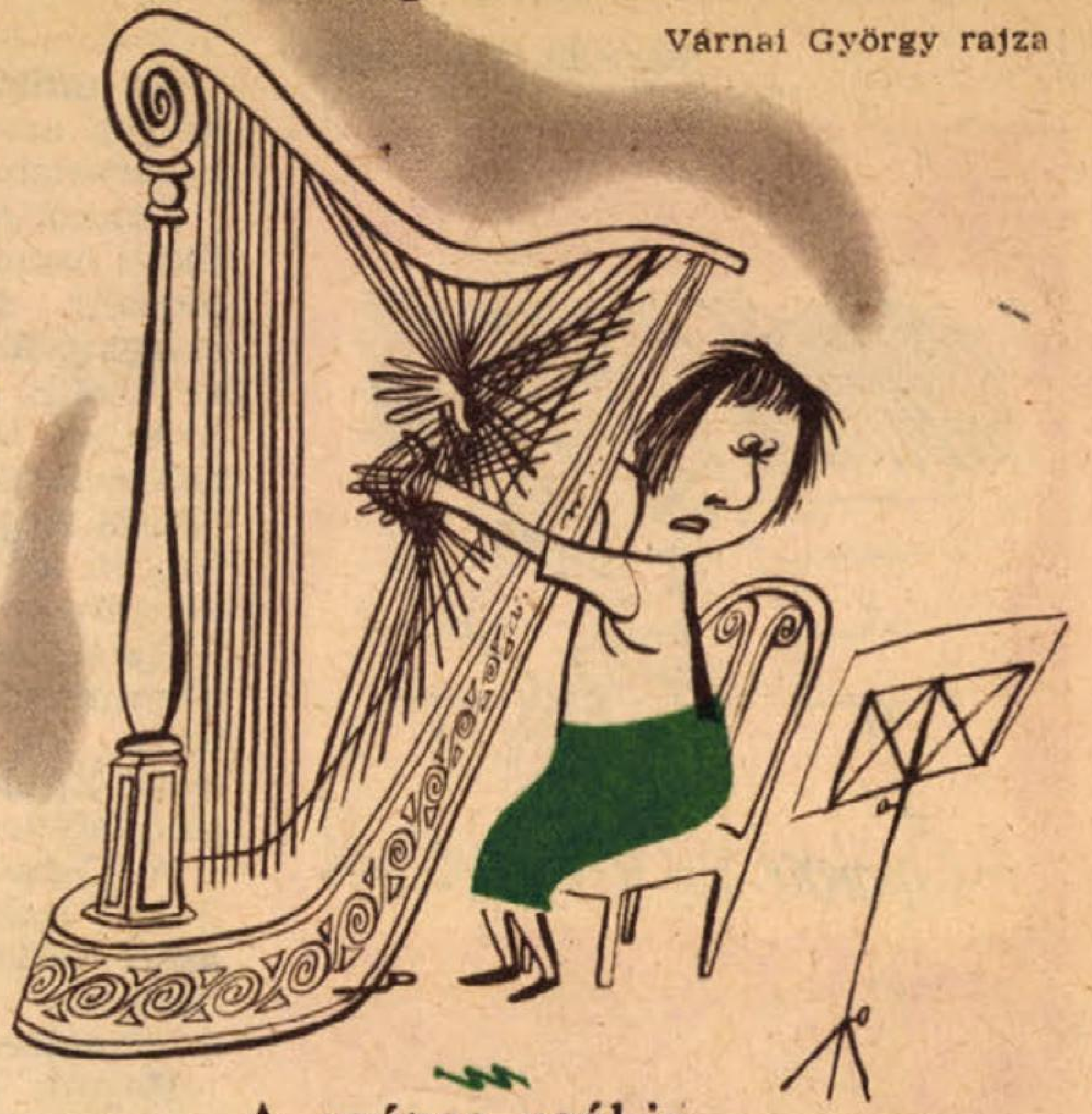

A múzsa csókja

Vasvári Anna rajza

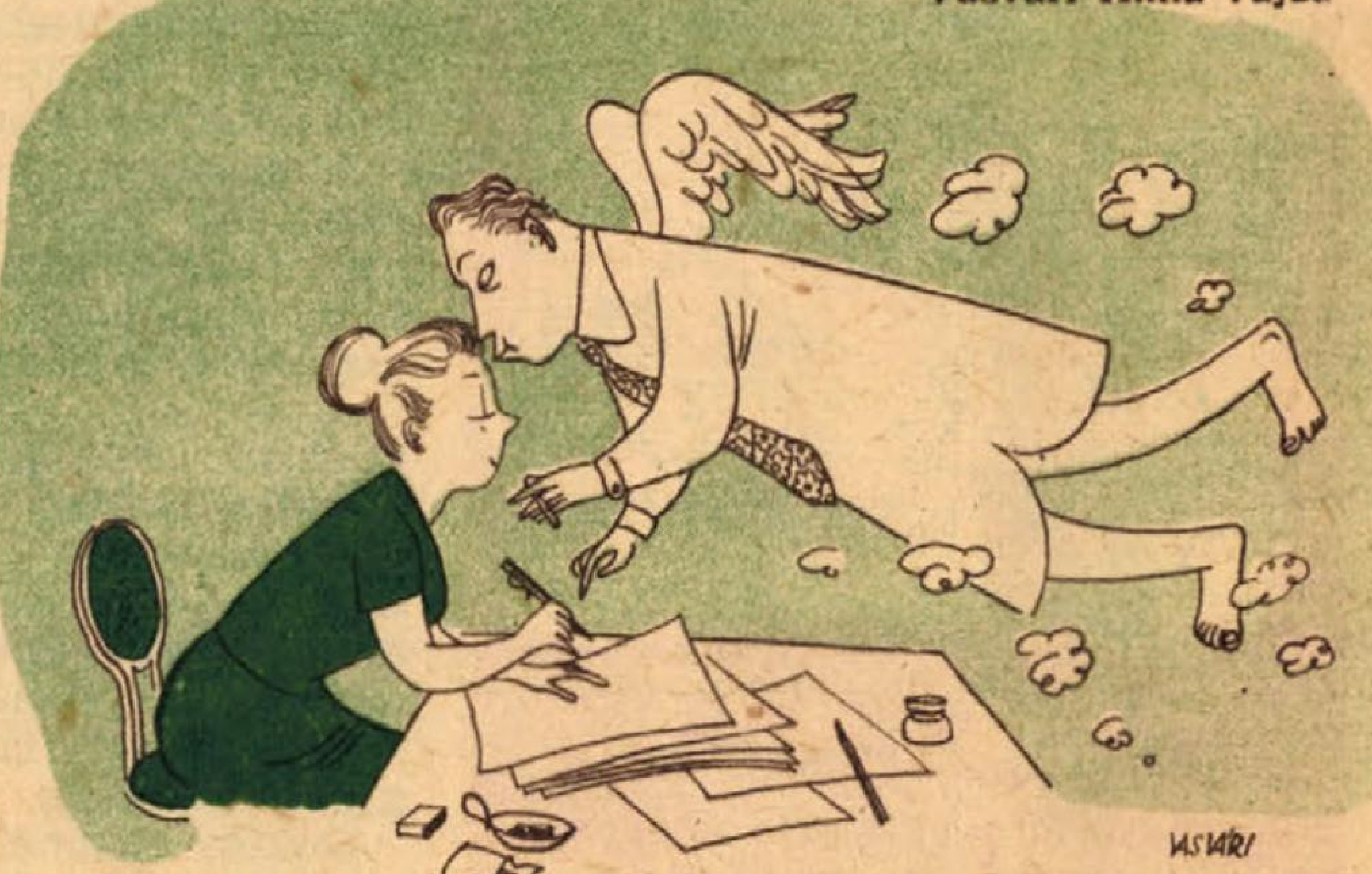

Ezt olvastuk

Sokáig gondolkoztak

Az Esti Hírlap (III. 30.) *Kísértetek* kritikájában olvastuk: *„Előítéletek és hazugságok akadnak még bőven az életben, s ez a darab, amely 1889-ben oly nagy felháborodást váltott ki, ma sem vált feleslegessé.”*

A felháborodást mindig indulat váltja ki, tehát hirtelen kitörő, gyors lelki megnyilatkozás. Éppen ezért megnyilatkozás. Éppen ezért nem értjük miért kellett annak idején *nyolc évig gondolkozni* a felháborodáson?... A Kísértetek-et ugyanis *1881-ben mutatták be.*

Nem mindegy!

Az Érdekes Újság (III. 30.) Pest-Buda felfedezése című cikkében fedeztük fel ezt az érdekességet: A Vörösmarty szoborra indított országos gyűjtésben Ferenc József is felajánlott *ötezer koronát,* Később ezt mondja a cikk: *„A szoborbizottság évről-évre megállapította, hogy még nem vétetett át Ő Felsége ötezer aranya.”*

Zsebünkben lenne a különbség, ami ötezer *korona* és ötezer *arany* között volt — akárcsak *tíz*koronás aranyat számítva... Mert volt *húsz-,* sőt *száz*koronás aranypénz is!

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

A viccirodalom klasszikusai

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Csugari hazamegy és büszkén újságolja a feleségének:

— Fiacskám, a régiségüzletben kiválasztottam egy antik karosszéket, de csak két hét múlva veszem meg.

— Miért? Nincs pénzed? — kérdi Csugariné.

— Az van.

— Hát akkor miért csak két hét múlva veszed meg?

— Mert még nem elég régi.

Egy hős tábornok

Az igazi hadvezérek a vereség idején nagyok. Napóleon emberi nagyságának csúcspontjára Waterloonál érkezett el. A dél-vietnami Le Van Vien tábornokot is kemény fából faragták. Csak mosolygott, amikor megtudta, hogy közel 300 000 dollár értékű ékszert raboltak el párizsi villájából. A tábornok idegeit kemény kártyacsaták tették acélkeménnyé. Egykor az ő tulajdonában volt valamennyi dél-vietnami kártyabarlang. A múlt évben a tábornok politikai okokból menekülni volt kénytelen szülőhazájából, de értékeit magával tudta vinni. Ennek csak igen kis részéhez tudtak hozzájutni a betörők, így tehát a tábornokot csak taktikai, s nem stratégiai veszteség érte.

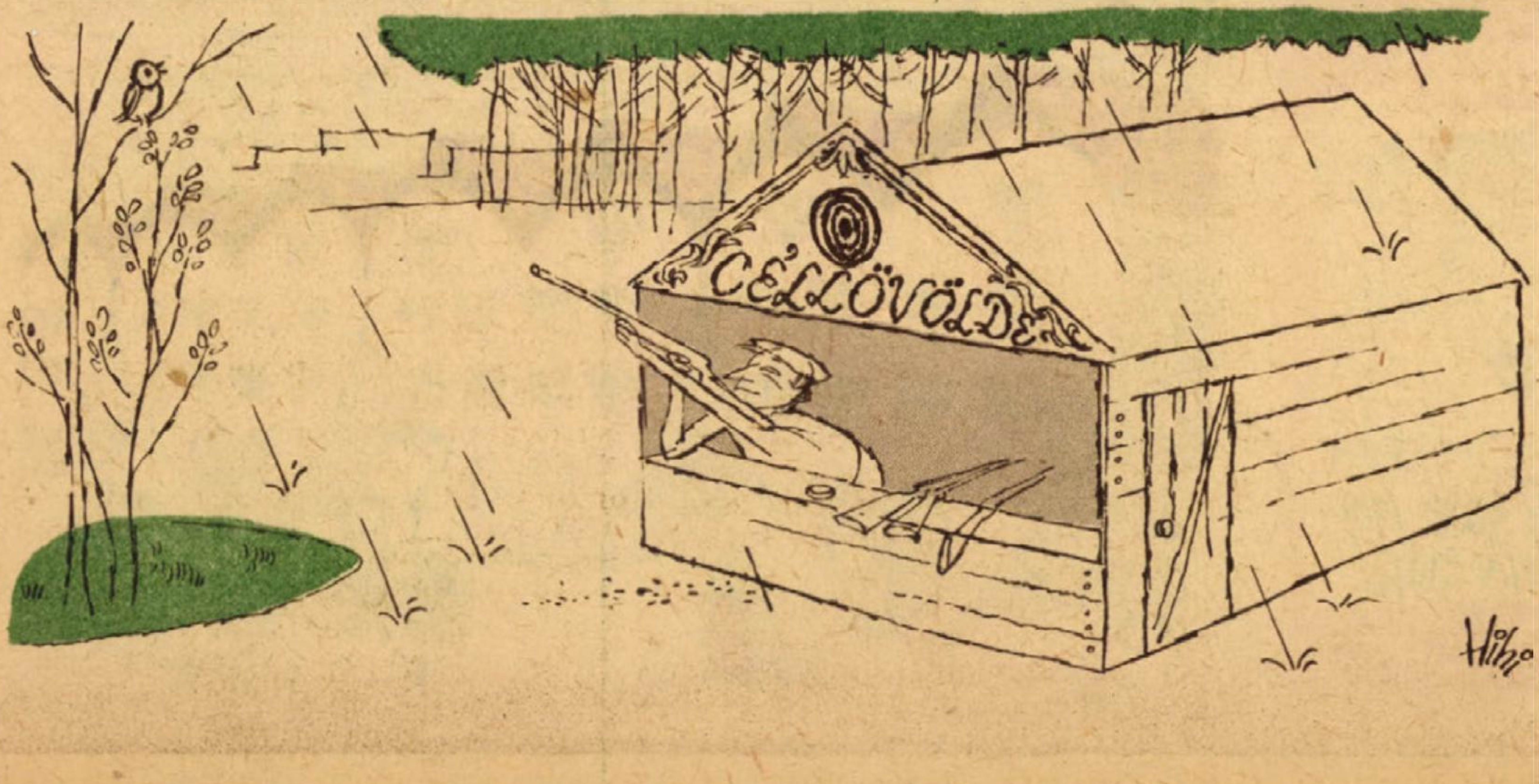

ESŐS VASÁRNAP A VURSTLIBAN

Nehezen leküzdhető hibák

Hegedűs István rajza

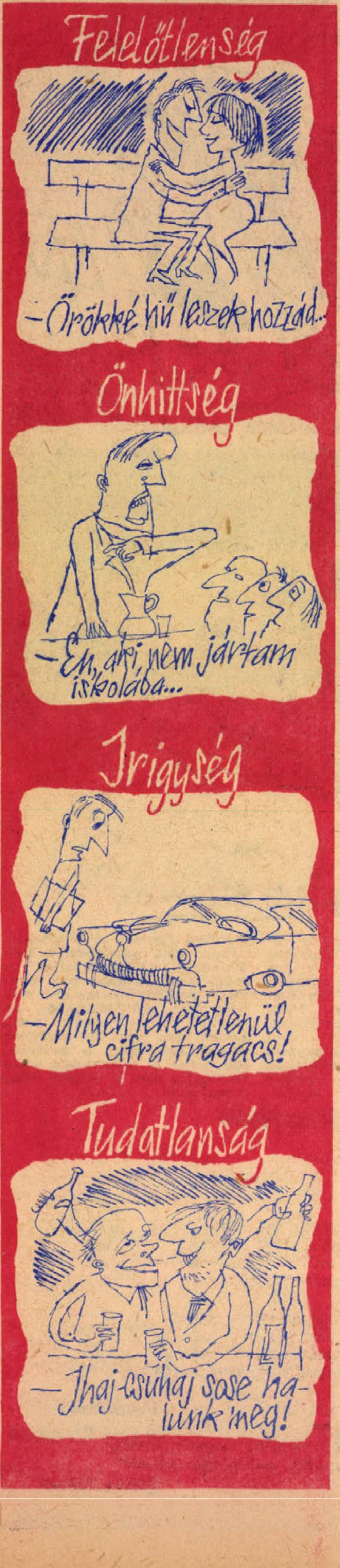
Felelőtlenség
—Örökké hű leszek hozzád...
Önhittség
—Én, aki nem jártam iskolába...
Irigység
—Milyen lehetetlenül cifra tragacs!
Tudatlanság
—Ihaj-csuhaj sose halunk meg!

Luisét meg kell menteni!

Az utóbbi időben annyi nyugatnémet orvosfilmet láttam, hogy elhatároztam, én is írok egyet. Íme:

Szanatórium a hegyek között. Hófödte ormok, jódlizó sasok, zsakettbe öltözött favágók. A szanatórium igazgató-főorvosa negyven-negyvenöt év körüli, őszülő halántékú férfiú. A neve doktor Hugo Schmalz, azelőtt Schreck. A hátizom-rekettyűk inkarnációs dugattyúját kutatja éjjel-nappal, jó időben, rossz időben, hegyen-völgyön — fáradhatatlanul.

Helga Annamária, az idős főnővér harminckilenc éve szerelmes a doktorba, de nem meri megmondani neki. Éjjelenként verseket ír a betegek talpára.

A C-pavilonban fekszik Luise, a fiatal műlovarnő. Kutyabaja, csak azért tetteti magát betegnek, mert halálosan szerelmes a doktorba és a közelében akar lenni.

Rajtuk kívül az összes női betegek szerelmesek doktor Schmalzba, s amikor reggel vizitbe jön hozzájuk, aggódva kérdezik, hogy aludt, mit álmodott, megfogják a pulzusát és orvosságokat ajánlanak neki.

Nemsokára doktor Schmalz arra ébred rá, hogy ő is szereti Luisét, mégpedig olthatatlanul, s akkor elhatározza, hogy megmenti a lányt, csak alkalom adódjék rá.

A főnővér féltékenyen figyeli a bimbózó szerelmet és sötét terveket forral magában.

S akkor jön a dráma. Luise, aki olyan egészséges, mint a makk, s még a vasszöget is megeszi, egy szép napon kedvetlenül fordul el a vasszögekkel teli ibriktől. Nincs étvágya szegénynek.

Doktor Schmalz érzi, hogy eljött az ő ideje. Meg fogja menteni Luisét.

A következő képen már a műtőtermet látni. Csillognak a műszerek, vakító fénnyel égnek a lámpák, a kis katlanban forr a víz. Az idő három óra negyven perc. Tik-tak. Tik-tak. A főorvos bemosakszik. Közelről látni, amint bemosakszik. Még mindig mosakszik. Prüszkölve súrolja a nyakát, fülét, hátát. Ez így megy jó ideig. Ketyeg az óra. Pontos idő: fél három múlt két perccel. Helga Annamária, a főnővér beköti doktor Schmalz száját és gumikesztyűt húz a kezére. A doktor a műtőasztalhoz lép. Bim-bam. Éjfél van.

Kezdődik az operáció.

Doktor Schmalz gumikesztyűs kezét látni. Mellette áll Helga Annamária. A főorvos a műtőasztal fölé hajolva gumikesztyűs balkezét kinyújtja egy műszer után. Határozott mozdulat. Energikus mozdulat.

A főnővér egy kapukulcsot csúsztat a gumikesztyűs kézbe.

A doktor nem vesz észre semmit.

A gumikesztyűs kéz újra műszer után nyúl. Helga Annamária egy töpörtyűs-pogácsát nyom a kezébe.

Doktor Schmalz észreveszi az ármányt, szólni akar, de a fehér kendő annyira szoros a száján, hogy csak nyögni tud:

— Nyö... mü...

A műtőasztal felett ragyognak a lámpák. Egy gumitömlő hol felfújódik, hol leapad. Óraketyegés. Sistergés. Báránybégetés. Motorbúgás. Hegedűszó. A doktorról patakokban csurog a verejték. Tudja, hogy kezében van Luise élete.

— Gő... mö... — mondja ismét nyögve, s kérően kinyújtja a kezét.

Helga Annamária beleszámol két márkát és hat pfenniget.

Változik a kép. Odakünn az ajtó előtt izgatottan sétál fel, s alá Luise, az ifjú műlovarnő és egyik szivarról a másikra gyújt. Várja, hogy mi lesz a műtét eredménye: életben marad-e, vagy sem. Hogy idegességét csillapítsa, alsózni kezd a kórház káplánjával.

Hajnal felé az orvos feladja a harcot. Már nem hall semmi szívverést. Akkor döbben rá, hogy a műtőasztalon nem fekszik senki. A műtőasztal alá néz. Ott sem fekszik senki.

Holtfáradtan kitántorog az ajtón. Odakünn Luise ugrik a nyakába.

— Köszönöm neked, Hugó! — kiáltja. — Megmentetted az életemet! A szaklapok tele vannak ezzel a csodálatos műtéttel. A tied vagyok, Hugó!

A főápolónő elbujdosik. Luise hozzámegy a főorvoshoz. Székesegyház. Az ifjú pár jön ki a templomból, keresztbe fektetett sebészkések alatt.

Vége. Ende. Krokodil gross. Lichtspiele.

Mikes György

Szép terv: a „Fiatal Házasok Utcája“

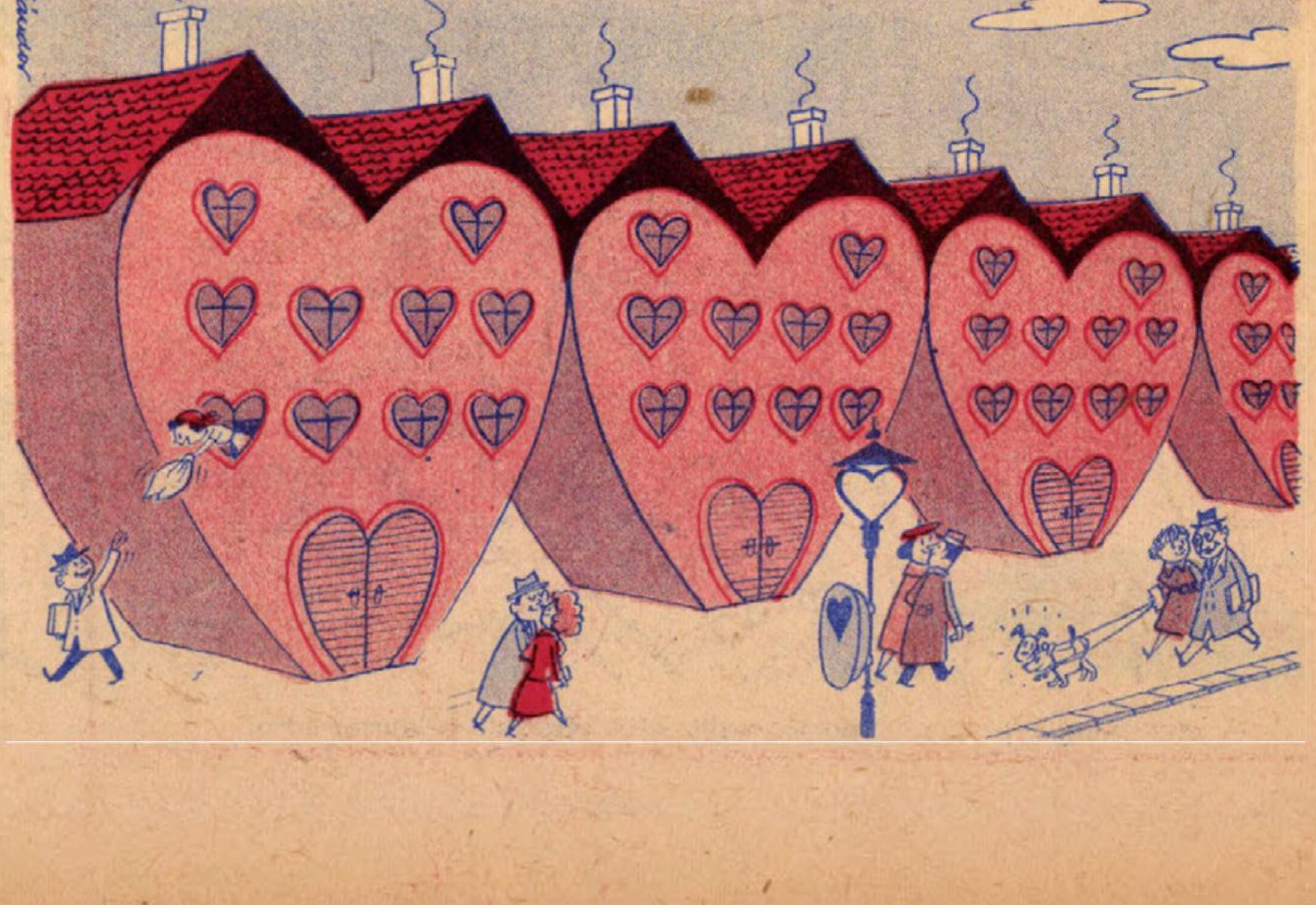

Előrebocsátom

Előrebocsátom

JENŐ: Én előrebocsátom, hogy nekem semmi kifogásom Sanyi ellen, de... *(Fél óráig sorolja a kifogásait Sanyi ellen.)*

FERI: Nézd, kérlek, én előrebocsátom, hogy mindenben igazat adok neked, de... *(Pontról pontra megcáfolja minden állítását.)*

GÉZA: Nézzétek, én előrebocsátom, hogy nem akarok beleszólni a vitátokba, de... *(Fél óra hosszat magyarázza, hogy egyiknek sincs igaza.)*

LACI: Apropó, Kapatosiné! Előrebocsátom, hogy én Kapatosinét kimondhatatlanul tisztelem, tisztességes, hozzáférhetetlen nőnek tartom, de... *(Fél óráig meséli Kapatosiné nyomdafestéket nem tűrő kalandjait.)*

ALI: Mit akarsz Kapatosinétól? Előrebocsátom, hogy én egy szót se hiszek a rólad keringő pletykákból, de... *(Fél óra alatt megcáfolhatatlan tények sorával bebizonyítja, hogy Laci sikkasztó, tolvaj és házasságtörő.)*

LACI: Előrebocsátom, hogy tisztellek-becsüllek és sokban igazat adok neked, de... *(Úgy vágja szájon Alit, hogy az az asztal alá esik.)*

JENŐ: Előrebocsátom, hogy én nem akarom Alit védeni, de... *(Leüti Lacit.)*

ELEMÉR: Előrebocsátom, hogy én nem ijedek meg senkitől, de... *(Elrohan.)*

FERI: Előrebocsátom, hogy én igazán remekül éreztem magam, de... *(Fél óráig magyarázza, hogy miért nem teszi ide be többé a lábát.)*

JENŐ: Előrebocsátom, hogy én nagyon élvezem a társaságtokat és legjobban szeretném, ha itt maradnátok reggelig, de... *(Úgy kirúgja az egész társaságot, hogy a lábuk se éri a földet.)*

(g. m.)

Újra pezseg a Pezsgőfürdő

Toncz Tibor rajza

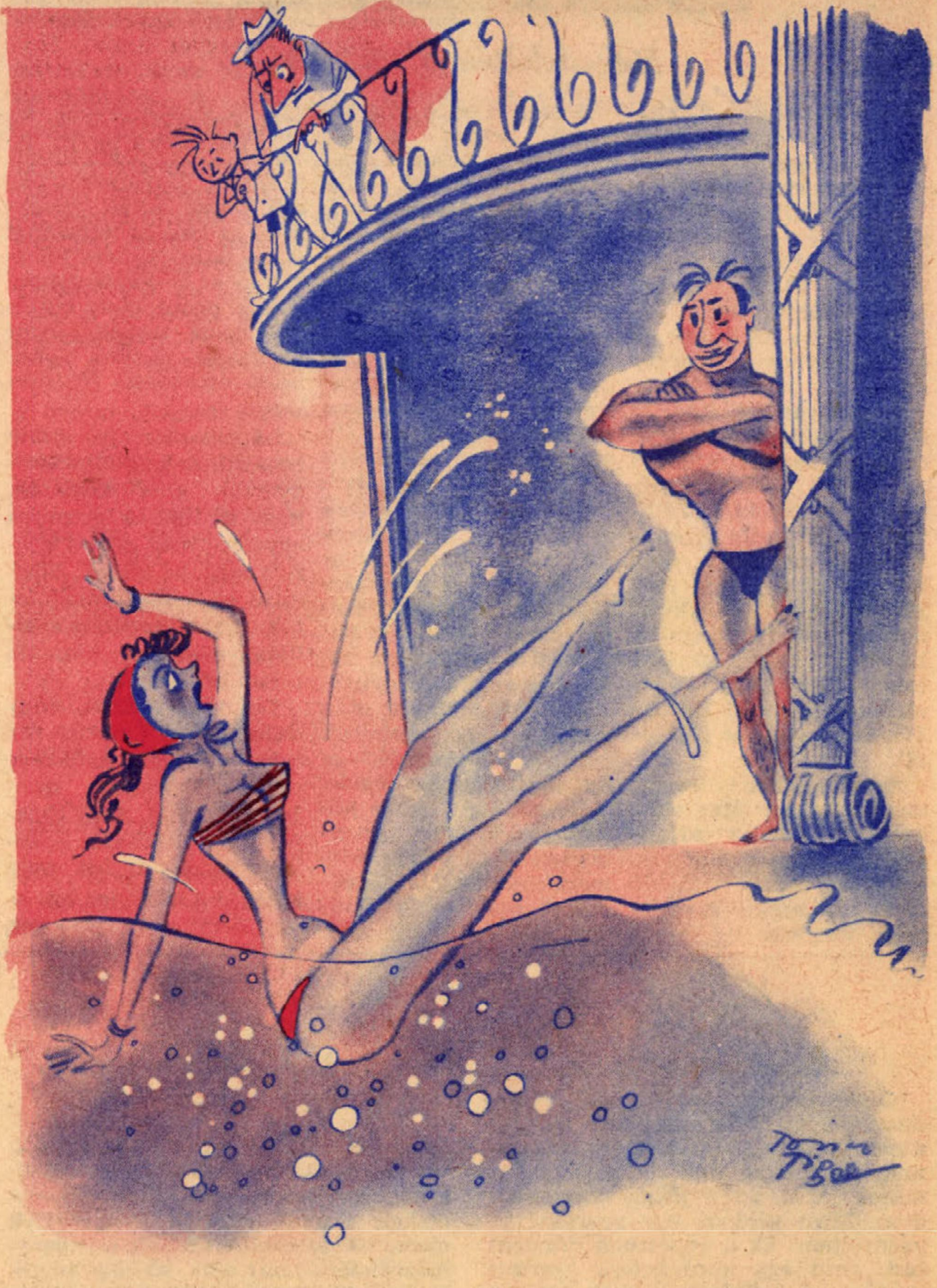

— Pfúj, maga smucig! Nem ilyen pezsgőről volt szó!

Unalmas vasárnap a Népstadionban

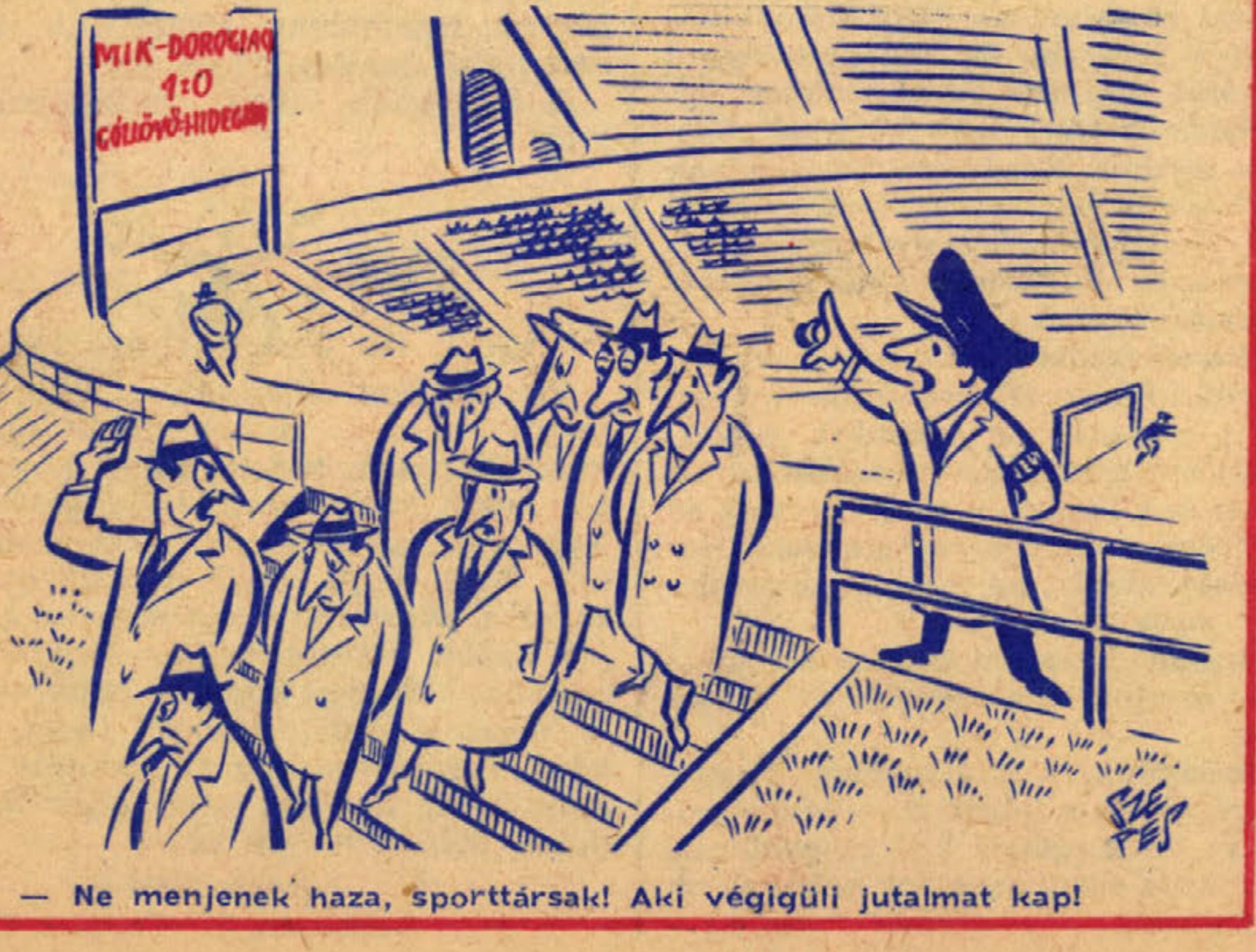

— Ne menjenek haza, sporttársak! Aki végigüli jutalmat kap!

A majom

Az emberek rabságából
kiszabadult a majom,
lett erre a majomhadban
hétreszóló vigalom.

Mutogatta volna egyre,
az embertől mit tanult,
de nevetség lett belőle,
az anyja meg csak pirult:

„Majomnak már semmit sem érsz,
embernek sem túl sokat,
amit tudsz, az nagyon kevés,
amit nem tudsz, túl sok az!”

Vértes József

Le a bürokráciával!

Megszívlelték a sürgetést

A Goldberger Textilműveknek egy KW : 80 motorra volt szükségük. Megrendelést küldtek a Villamosgép és Kábelgyárhoz. Ez 1956 augusztusában történt. Azt kérték a Villamosgéptől, hogy legkésőbb 1957. február 20-ára szállítsák le a gyártáshoz szükséges motort.

A gépgyár 1957. január 8-án igazolta a rendelést, de a februári határidőnél egy kicsit hosszabb terminust tűztek ki a szállításra, mégpedig június 30-át. Ez nem lett volna baj, ha ez a június 1957 júniusa lett volna, de az már egy kicsit meghökkentette őket, amikor észrevették, hogy a június előtt nem az 1957-es évszám, hanem az 1961-es áll.

Ezért újabb levelet menesztettek. Megírták, hogy a gyárnak sürgős szüksége van a motorra, ezért az ötévi határidő kissé hosszú. Kérték, hogy stb., stb.

A szép levélre még két szebb levelet kaptak. Ezekben nemcsak a gyár, hanem a KGM erősáramú berendezési igazgatósága is válaszolt. Közölték, hogy az 1961-es terminuson nem lehet változtatni, mégpedig kapacitáshiány miatt. A kapacitás nagyon szép szó és mindennemű hosszabb terminusnál előszeretettel használják. Ha ez benne van egy levélben, akkor nincs apelláta, akkor már bele kell nyugodni a megváltozhatatlanba. Bele is nyugodott a Goldberger-gyár, mit is tehetett volna egyebet, hiszen a halasztást a felügyeleti hatóság is helybenhagyta.

Ilyen előzmények után március végén érkezett meg a Villamosgép és Kábelgyár újabb levele, amelyből arra lehet következtetni, hogy „megszívlelték a sürgetést", mert közölték Goldbergerékkel, hogy az 1961. június 30-i határidőt 1963. június 30-ára tolták ki, — mégpedig az „elmúlt eseményekre" való hivatkozással. Ugyanezen oknál fogva adták egyébként az 1961-es terminust is, — mint fentebb jeleztük — ez év januárjában. Azóta pedig csak előrehaladtunk többek között gazdasági életünk fokozatos erősödése tekintetében is.

Lapzártakor telefonon beszéltünk a Goldberger-gyárral, ahol közölték, hogy az 1963-as terminus egyelőre még nem változott meg, de félnek, hogy mire ez a cikk megjelenik, újabb terminus szállítási időpontot kapnak, talán 1970-re.

Tekintettel arra, hogy a Goldberger-gyárnak ma még nagyobb szüksége van a motorra, mint 1956-ban volt, nem ártana, ha a KGM-ben felülvizsgálnák a hét évig készülő KW : 80-as ügyét.

(sti)

Zsebcsuszamlás . . .

Olyan ember vagyok, aki állandóan borsot tör a saját orra alá. Ha nincs bors, hát veszek mást magamnak, de mindig kell a háznál valaminek lenni, amin jóízűt bosszankodom. Most például egy sportöltönyt vásároltam. Ez a sportruha mindent tud, amit egy konfekcióra gyártott portékának tudnia kell, csak éppen a belső zsebében nem enged kotorászni! Pedig én a biztonság kedvéért mindig a belső zsebben szoktam tartani a pénztárcámat, de ez a kabát nem enged odanyúlni, csak úgy, ha levetem.

Odahaza még csak meg vagyok valahogy, de mi történik, ha a villamoson, vagy valamelyik áruházban fizetek? Ha a pénztárcához akarok jutni, akkor le kell vetnem a zakót. Nem is bosszantana annyira ez a vetköztetős belső zseb, de már másokat is ért ilyen baleset és nekem ez már a második makacs zakóm, amelynek belső zsebét ismeretlen okokból olyan *magasra* és annyira *hóna alá* varrták, hogy normális kézzel képtelenség hozzáférni. Ezúttal kérem a zakók gyártóit, hogy az így felkapaszkodott belső zsebek mellé használati utasítást is csatoljanak. De — gondolom — még egyszerűbb volna, ha a megfelelő zsebeket megfelelő helyre tennék. Elvégre mégsem vetkőzhetek le minden alkalommal, amikor fizetni akarok például egy KÖZÉRT-pénztár előtt!

(bernáth)

Nehéz feladatokat is meg kell oldani

Tamási Istvánné mohácsi lakos panasza: évek óta nem gyártják a jól bevált kézi, úgynevezett visszatérítő villanyórákat. Ezáltal, akiknek ilyen órájuk nincs, sokkal többet fizetnek a villanyhasználatért, mint azok, akiknek régebben sikerült beszerezniök ilyen visszatérítő villanyórát. Tamásiné felszerelte háztartását mosógéppel, porszívóval, villamos padlókefével, rezsóval és villanyvasalóval és mivel az ipari áram nincs bevezetve lakásába és kézi visszatérítő villanyórát sem tud kapni, minden villanyszámla-fizetésnél mélyebben kell pénztárcába nyúlnia. Kérdi: miért nem adnak ki a jól bevált háztartási gépekhez ilyen órákat, illetve miért nem gyártják a háziasszonyok és dolgozónők által szeretett kézi visszatérítő órákat?

A Belkereskedelmi Minisztérium vas- és műszaki főigazgatósága elismeri, hogy a kérés jogosult, de szerintük a kézi visszatérítők használata visszaélésekre ad alkalmat és különben is most tervezik az új, egységes villamos tarifarendszer kidolgozását, amely, ha elkészül, orvosolni fogja a jogos panaszokat is.

A tarifarendszer kidolgozása a főigazgatóság szerint nem könnyű, de fontos feladat.

Véleményünk: a minisztérium főigazgatóságának ezt a feladatot — bármilyen nehéz is — sürgősen kell megoldania, hogy a tarifa elleni panaszok minél előbb megszűnjenek.

(zs. o.)

Hol a szerszám?

Február 11-én a gyöngyösi MESZÖV budapesti fiókjától vettem egy 12 soros vetőgépet. A gépet márciusban megkaptam, de szerszámláda és a géphez való szerszámok nélkül. Levontam a szerszámok árát és elvittem a gépet. Egy hónap múlva értesítést kaptam, hogy a visszatartott összeget fizessem be, mert a hiányzó szerszámokat feladták számomra. A felhívásnak eleget tettem, a jelzett összeget feladtam és azóta várok, várok, várok, de a szerszám nem érkezett meg és így sajnos tavaszi vetéstervemet nem tudom időre befejezni.

Egyed Sándor
Orci. Somogy megye.

1 FORINT
1 FORINT
1 FORINT
1 FORINT

Nyílt levél gázügyben

Igen tisztelt Fővárosi Gázszolgáltató Vállalat!

Először is elnézésüket kell kérnem mélységes tudatlanságom miatt. Két hónappal ezelőtt ugyanis azt gondoltam, hogy ha gáztűzhelyem csövei eldugulnak, ezt Önöknek bejelentem, akkor a szakértők kijönnek, kitisztítják, kifizetem a tisztítási díjat és kész.

Tehát bejelentettem . . . Másnap kijött két csőtisztító. Hat és fél perc alatt elvégezték a munkát. Rendkívül meg voltam elégedve. Megkérdeztem, hogy mennyivel tartozom. A két ember azt mondta: nekik semmivel, az anyagiakat nem ők intézik. Vették a kálapjukat és gyorsan távoztak.

Már-már el is felejtettem az egészet. A napokban azonban levelet hozott Önöktől a postás: négyforintos számla volt benne. Elmentem a postára. Ott egy kisasszony átvette tőlem a négy forintot, iktatta, továbbküldte. A főpostán is iktatták, aztán megint továbbküldték. A bankban is többen foglalkoztak a négy forinttal. A pénzküldeményről értesítették Önöket, aztán a főkönyvelőségükön a javamra írták, s majd egyik dolgozójuk törölt az adósok listájáról.

Soha nem gondoltam arra, hogy ez ilyen egyszerű! Balga fővel azt gondoltam: azt a bonyolult és sok adminisztrációval járó utat kell választanom, hogy miután kitisztították a gázcsövet, a tisztítási díjat a szerelőknek fizethetem. Főleg, ha ilyen csekélyke összegről van szó.

Bocsássanak meg tudatlanságomért . . .

Galambos Lajos

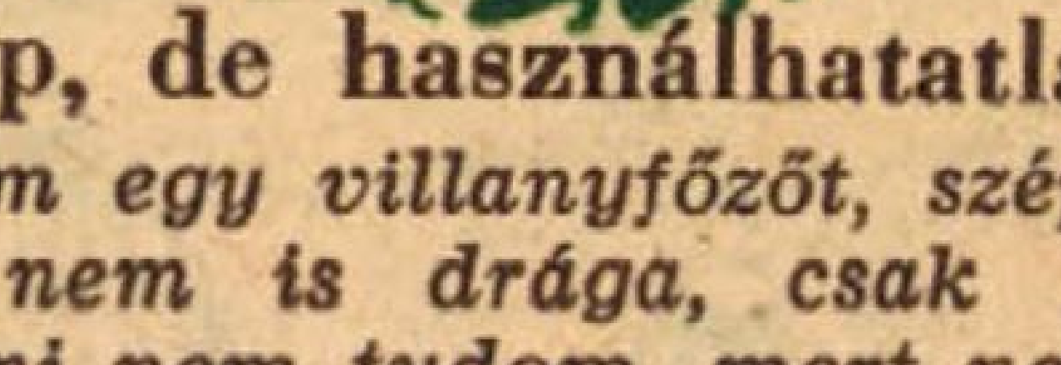

Szép, de használhatatlan

Vettem egy villanyfőzőt, szép, tetszetős, nem is drága, csak éppen használni nem tudom, mert nem adtak hozzá konnektoros villanyzsinórt. Nem volt az üzletben. Arra gondoltam, hogy majd kapok másutt, de tévedtem, mert Debrecen minden boltját hiába jártam végig. Mindenhol csak azt a választ kaptam, hogy nincs. A maszek villanyszerelő sem tud adni. Tehát van egy 50 forintos villanyfőzőm, amelyet nem tudok használni. Mit csináljak vele?

Radó Károly
Debrecen, II. Csap u. 72.

Szerelmi bánat

Réber László rajza

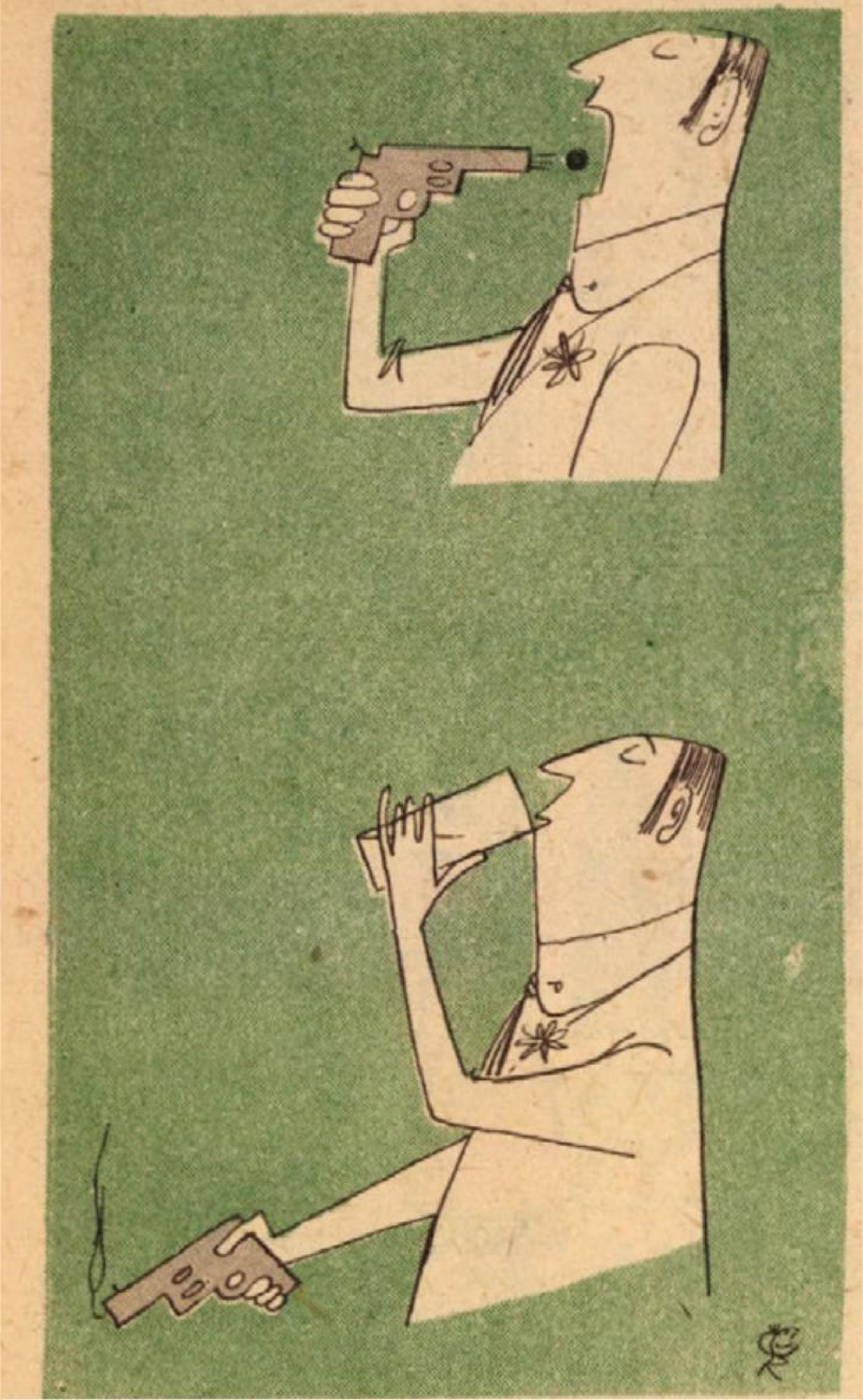

Csoda a zálogházban

Kaján Tibor rajza

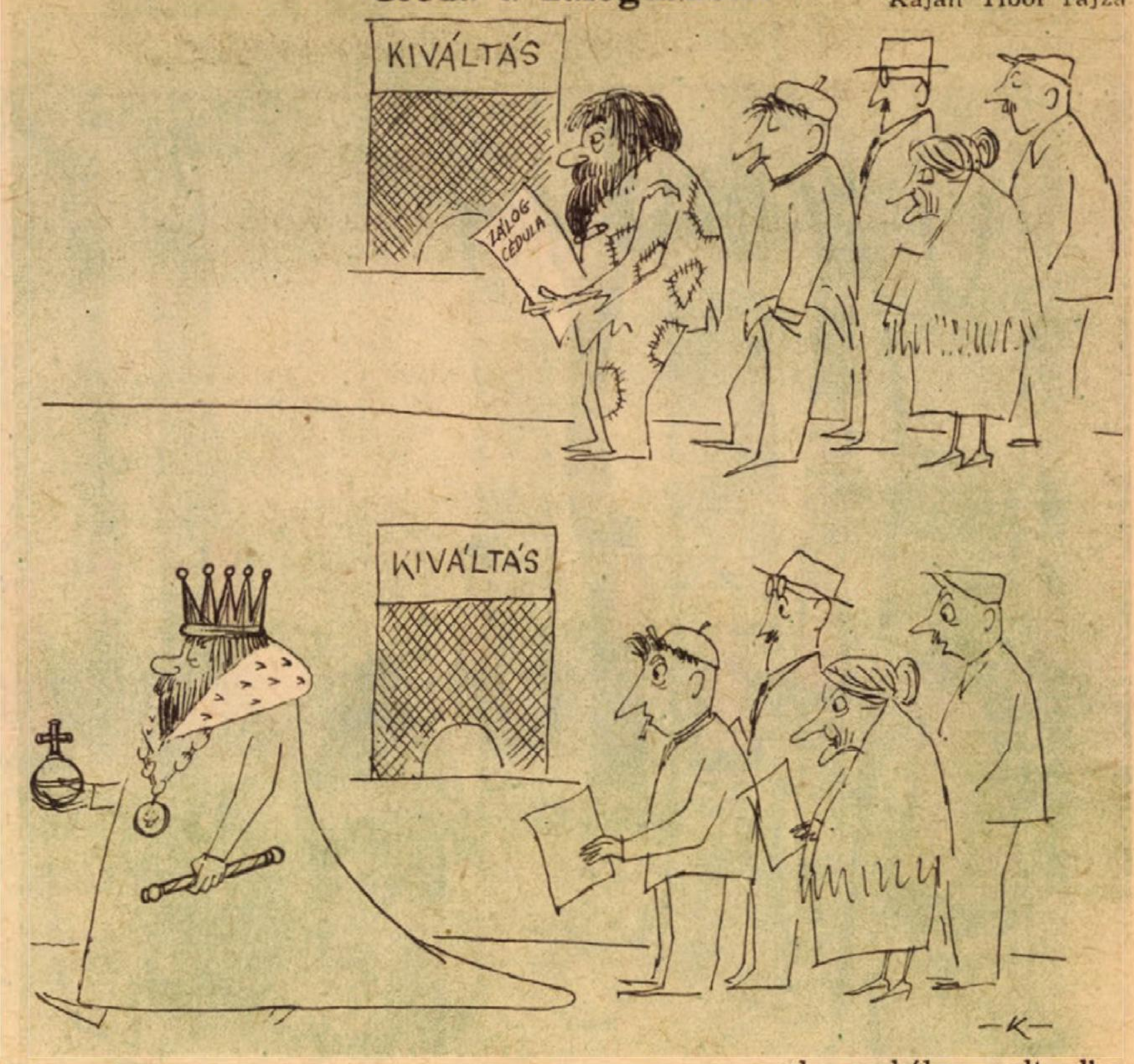

GÁDOR BÉLA: A jövő század krokija

Volt a Mars-bolygón egy kedves barátom, a Kondrasek Jóska. Hát persze ezt a nevet én adtam neki, mert ott a Marson olyan primitív lények élnek, hogy még nevük sincs. Néhányszor meglátogattam őt a kis Topolino-helikopteremmel és egész jól összebarátkoztunk. Kondrasek Jóska még az aránylag értelmesebb Marslakókhoz tartozik, szép szál legény, lehet úgy két és fél liter. Ugyanis a Marslakók még cseppfolyós állapotban vannak és bizonyos ritmikus locsogással fejezik ki gondolataikat. Én elég hamar megtanultam a beszédjüket, úgyhogy most már tűrhetően locsogok a nyelvükön.

Egy szép napon elhatároztam, hogy lehozom magammal a Földre ezt a Kondraseket, hadd lásson egy kis világot. Betöltöttem egy termoszba és magam mellé helyeztem a helikopteren. Már előre élveztem, hogyan fog csodálkozni, ha meglátja a mi tökéletes technikával berendezett világunkat. Néhány perc múlva megérkeztünk Pestre és hónom alá vettem Kondraseket, hogy egy kissé körülnézhessen az utcákon. Barátom zavartan csobogott:

— Hol vannak a Földlakók? És mik ezek a nagy csúnya kockák, amiket látok? Nálatok nincs forgalom?

— Nincs rá semmi szükség. Ezek a kockák házak és az emberek bent laknak a házakban. Nem kell soha kijönniök, mert mindent megkapnak a csodálatosan felszerelt lakásukban. Akarsz látni egy ilyen lakást?

Kondrasek persze akart lakást látni és én elvittem őt egy íróbarátomhoz, Kenedy Zénóhoz, neki volt a legmodernebbül felszerelt lakása az egész kerületben. Ahogy közeledtünk, a lakásajtó magától kinyílt és mi beléptünk egy köralakú terembe, amelynek egyetlen bútorzata egy kényelmes, puha kerevet volt.

— Itt minden gépesítve és elektrifikálva van — magyaráztam lelkesen Kondraseknek. — Itt a kapcsolótábla, amely tetszés szerint szabályozza a hőmérsékletet, a légnyomást és a levegő páratartalmát. Ezekkel a gombokkal hajnalt; alkonyt vagy éjszakát varázsolhatsz a szobádba a kinti helyzettől függetlenül. Akarsz őserdői hangulatot?

Megnyomtam egy gombot és a falon máris megjelent az őserdő, a fákon majmok ugráltak, a távolból oroszlán bőgött, és egy leopárd éppen azon volt, hogy a nyakunk közé vesse magát. Kondrasek ijedten húzta össze magát a termoszban:

— Szép, szép — mondta kesernyésen —, de mire való ez?

— Az élet teljessége, az illúzió... — magyaráztam. — Művészetre van gusztusod? Itt a rádió és a televízió. Akarod látni Leonardo da Vinci műveit? Egy gombnyomás és megjelennek a falon. Látod? Ez „Mona Lisa" és ez az „Utolsó vacsora". De ha verset akarsz hallgatni, a világ legjobb színészei suttogják füledbe Shelley ódáit és Shakespeare szonettjeit.

Mindez úgylátszik nem hatotta meg Kondraseket, mert elégedetlenül bugyborékolt:

— És táplálkozni például nem szoktatok?

— Dehogynem! Tegyük fel, hogy például kacsasültet óhajtok enni, párolt káposztával. Egy gombnyomás, számat a falon támadt nyílásra tapasztom és egy ügyes kis pálcika a nyelőcsövembe nyomkodja a kívánt pépet. Sem rágni, sem nyelni nem kell, roppant praktikus és higiénikus, rengeteg energiát spórol meg az ember.

— És a szerelem? — kérdezte Kondrasek szigorúan. Már vártam ezt a kérdést.

— Azt is megoldottuk. A tetszés szerinti nő, szőke vagy barna, kövér vagy sovány, gombnyomásra három dimenzióban megjelenik a kerevetre dőlve. Láthatod, érezheted az illatát, sőt tapinthatod is. Ugyanakkor egy elektromos vibrátor bekapcsolásával...

— De hogy születik a gyerek?

— Természetesen mesterséges úton, az megbízhatóbb.

Marslakó barátom már valósággal fortyogott. Egy szerkezetet vett szemügyre, amely a szoba sarkában volt elhelyezve.

— Az mire való? — kérdezte gyanakvóan.

— Említettem, hogy Kenedy barátom író. Ez az ő elektrónikus írógépe, amely helyette dolgozik. Ha lenyom egy billentyűt, a gép percek alatt állít elő egy remekművet, tragikusat, elégikusat vagy humorosat, aszerint, hogy milyen billentyűt nyomtak le.

— És az mire való? — kérdezte a fáradhatatlan Kondrasek, egy másik gépezetet észrevéve. Megmagyaráztam, hogy az a kellemetlenségeket előállító gépezet, mert az élet bajok nélkül egyhangú lenne és unalmas. Ez a gép, ha működésbe hozzák, váratlanul farbarúgja a gazdáját, vagy gúnyosan a szemébe vihog és azt mondja: „Minek él egy ilyen tehetségtelen barom!"

Ebben a pillanatban kinyílt a falon egy rejtekajtó és egy ványadt kopasz alak ténfergett be rajta, Kenedy Zénó barátom, az elektrónikus író. Amikor bemutattam Kondraseknek, jelezvén, hogy mindaz a sok csoda, amit eddig látott, ő miatta van, a Marslakó vadul hullámzani kezdett.

— És ő mire való? — kérdezte élesen.

— Hogyhogy mire való? — kiáltottam méltatlankodva. — Mit tudom én!

Annyira feldühödtem, hogy felkaptam a termoszt, kirohantam a zenélő nylonvécébe, kiöntöttem Kondraseket és ráhúztam a vizet.

Azóta nincs barátom a Marsban.

Sok az erdőtűz…

Gerő Sándor rajza

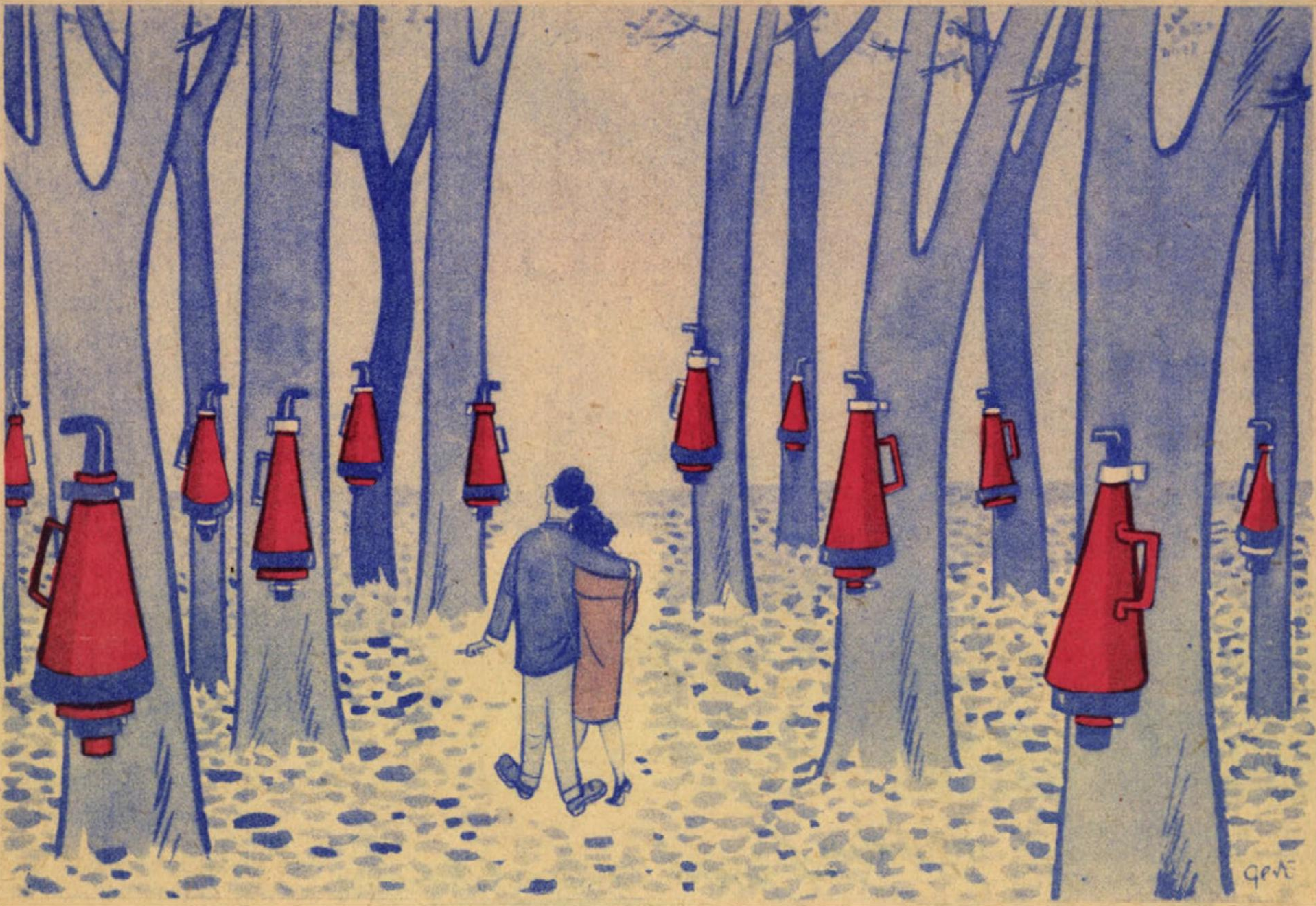

Lóverseny, amire ráfizetünk

Hegedűs István rajza

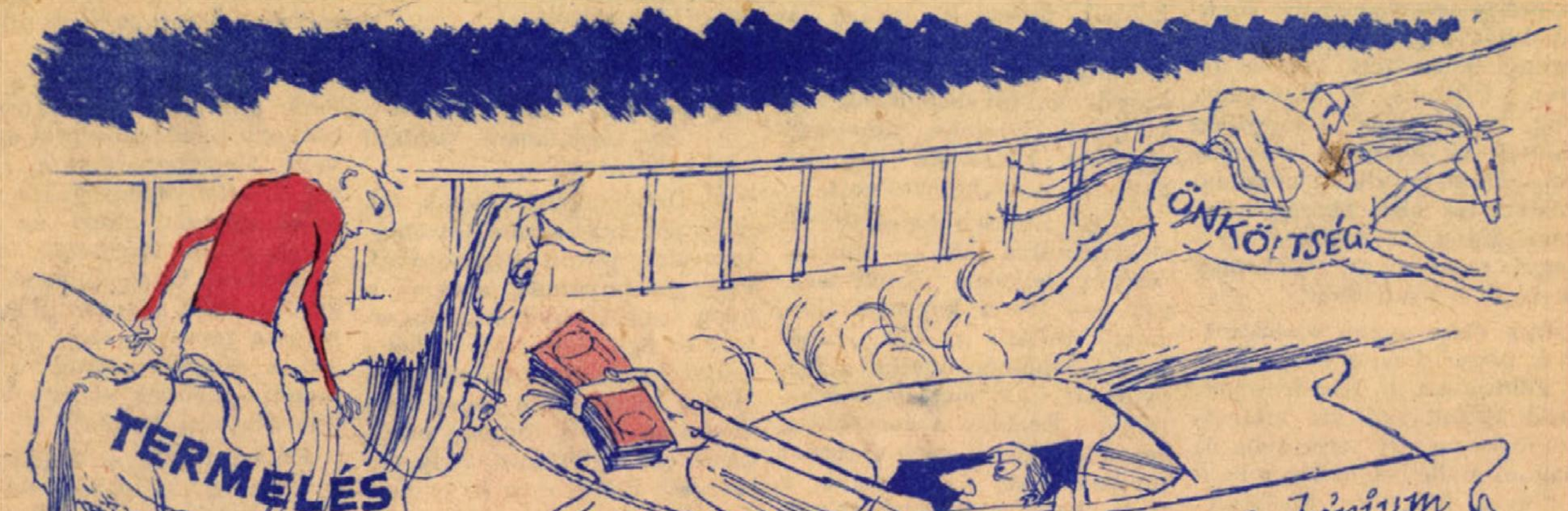

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.